

Rose

จุดจบเกมสยอง

어떤 공포게임의 트루엔딩

재 2 책2

เขียน

babysitter

แปล

กดซื้ออ่าน

นารายณ์ คือรากฐานที่มั่นคง

คำนำสำนักพิมพ์

หากจู่ๆ คุณลืมตาตื่นขึ้นมาในคฤหาสน์สวยของขวัญที่อาณาบริเวณ มีดสนธิ ความทรงจำขาดหาย คุณจะทำอะไรในสถานการณ์นี้ ทูบประตู อยากรื้อสติเรียกร้องให้มันเปิดออก พังหน้าต่างให้แตกกระจายเพื่อหลบหนี หรือจะทำตามกฎของเกม ไขความลับของคฤหาสน์และพบฉากจบที่แท้จริง

แน่นอนว่าในสถานที่แห่งนี้ซึ่งถูกปิดตาย อีซูฮยอนไม่มีทางเลือกอื่น นอกจากทำตามเกมที่เล่น แต่คฤหาสน์หลังนี้ก็ช่างให้ความรู้สึกลึกลับของ- สยองเกล้าเสียจริง ราวกับตุ๊กตาข้อต่อที่อยู่ตามจุดต่างๆ จะลุกขึ้นมาเสียบ ทะลุร่างเขาอย่างไรอย่างนั้น ดีที่ข้างกายเขายังมีคิมซอนอูที่พอจะเป็นที่พึ่ง ทางจิตใจได้บ้าง ทว่ายิ่งไขความลับไปมากเท่าไร ลางสังหรณ์ของเขาก็ยิ่ง รำร้องเตือนภัยถึงอะไรบางอย่าง

สุดท้ายอีซูฮยอนจะไขความลับของคฤหาสน์ได้หรือไม่ ณ จุดสิ้นสุด ของปลายทาง เขาจะได้รับฉากจบแบบใดกันแน่ จะพาคิมซอนอูหลบหนีไป จากสถานที่แห่งนี้ได้อย่างปลอดภัยหรือไม่ มาเอาใจช่วยทั้งคู่กันได้เลยคะ

Rose

TRIGGER WARNING

Abuse

(การทำร้าย ใช้ความรุนแรง)

Gore

(เนื้อหาที่มีความโหดร้ายและรุนแรง)

Murder

(การฆาตกรรม)

Suicide

(การฆ่าตัวตาย)

วันที่ 1

ผมรู้สึกปวดบริเวณศีรษะที่เด่นตูป ก่อนจะค่อยๆ ลืมตาขึ้นช้าๆ แต่รอบข้างมืดสนิทจนมองไม่เห็นอะไร สิ่ง que เห็นมีเพียงอย่างเดียว คือ เวลา ณ ปัจจุบันบนนาฬิกาดิจิทัลที่เปล่งแสงสีแดงแม้ในความมืดมิด ซึ่งระบุว่า เป็น AM 03:28

ผมรอให้ดวงตาค่อยๆ ปรับตัวเข้ากับควมมืดแล้วถึงเริ่มมองเห็นวัตถุชัดขึ้น

ผมยืนร่างที่นอนอยู่บนโซฟาตัวยาวขึ้นมาก่อนมองสำรวจบริเวณโดยรอบ ที่นี่กว้างขวางพอสมควร แต่มีลักษณะคล้ายบ้านธรรมดาทั่วไป มีไฟฉายวางอยู่ตรงหน้าพอดี แสงสลัวสาดส่องเมื่อกดเปิด ผมส่องไฟฉายดูทั่วทุกทิศทันที

“...!”

ผมก้มลงเสียงกรีดร้องลงไป ในลำคอเมื่อเห็นใครบางคนนั่งสลบและพึ่งอยู่ทางด้านขวาของโซฟาตัวที่ผมเคยนอน ผมไม่เคยพบเขามาก่อน พอส่องไฟฉายไปทางผู้ชายคนนั้นก็เห็นว่าหน้าอกเขากระเพื่อมขึ้นลงเบาๆ ผมนึกโล่งใจที่เขาไม่ได้เป็นศพ

ผมเพ่งมองใบหน้าของชายผู้หล่อเหลาอยู่ครู่หนึ่งก่อนจะลุกขึ้นยืนหลังกวาดตามองภายในห้องรับแขกรอบหนึ่งพร้อมกับคลำตามผนังเพื่อหาสวิตช์ไฟ ก็พบอยู่บนผนังด้านหนึ่ง ผมกดสวิตช์แล้วแต่ไฟไม่ติด สงสัย

คงไม่มีกระแสไฟฟ้า

ครั้นเคลื่อนตัวออกไปยังโถงทางเดินแล้วมองออกไปนอกหน้าต่างก็เห็นสายฝนเทกระหน่ำและได้ยินเสียงพายุฝนฟ้าคะนองรุนแรง ซึ่งไม่น่าจะหยุดลงง่ายๆ ภาพป่าไม้มืดครึ้มที่คล้ายจมอยู่ในความมืดมิดปรากฏสู่สายตาให้บรรยากาศเย็นเยียบ นี่เป็นสถานที่ที่ผมเพิ่งเคยเห็นเป็นครั้งแรก ทำให้ผมถึงมาโผล่ในที่แบบนี้ได้ละ

มีประตูอยู่ข้างๆ หน้าต่างบานใหญ่ บนบานประตุมีรอยสีแดงฉาน ถูกฉาบไว้มากมายนับไม่ถ้วน อยาบอกระหว่างคีย์รอยเลือด ภาพที่ไม่น่ารื่นรมย์ทำเอาผมขมวดคิ้ว และเมื่อคว่ำลูกบิดประตูหน้าก็สัมผัสได้ทันทีว่ามีผิวขรุขระ คงเพราะลูกบิดประตูอะไรสักอย่าง พอชักมือออกจึงพบว่ามือมีสีแดงเข้มเหมือนติดมีมอดด้วย

ด้วยความไม่สบายใจผมจึงอยากล้างมือ แม้จะใช้มือที่สกปรกอยู่ก่อนหน้านั้นมาหมุนลูกบิด แต่ก็ไม่สามารถเปิดประตูที่ปิดไว้แน่นหนาได้ พอมองลงไปถึงเห็นว่าใต้ลูกบิดประตูมีรูกลมแจอยู่

ประตูเปิดจากข้างในไม่ได้ถ้าไม่มีกุญแจอย่างนั้นหรือ นี่มันโครงสร้างอะไรกัน หากไม่ใช่ตัวตั้งใจจะขังใครบางคนเอาไว้...

เมื่อจุกคิดได้แบบนี้จึงลองเปิดหน้าต่างดู แต่ก็ไม่ขยับเขยื้อนเลยสักนิด กลอนหน้าต่างโดนล็อกไว้อย่างแน่นหนา ต่อให้ออกแรงดึงมากแค่ไหนก็ไม่เห็นแว่วว่าจะเปิดได้ พอใช้ข้อศอกกระทุ้งบานหน้าต่าง ก็ได้ยินแต่เสียงดังปัง คล้ายกับนี่เป็นกระจกกันกระสุน

“นี่มันอะไรกันเนี่ย”

ผมยกมืออีกข้างที่ยังไม่เปื้อนขึ้นมากุมขมับที่ปวดแปลบ อันดับแรกหาห้องน้ำเพื่อล้างมือก่อน ซึ่งห้องน้ำก็อยู่ไม่ไกล

“อู๊”

เมื่อเปิดประตูห้องน้ำก็ได้กลิ่นเหม็นตลบอบอวลทันที ผมกลั้นหายใจก่อนเปิดประตูให้อ้าออก

ผมเห็นกระจกเงาบานใหญ่และอ่างล้างมืออยู่ทางขวามือ บนอ่างล้างมือมีเชื้อราสีดำขึ้นตามผลิติด่างที่อาบน้ำอย่างยาสระผม ครึมนวดผม

และสบู่เหลว รวมถึงอุปกรณ์ล้างหน้าอย่างแปรงสีฟัน ยาสีฟัน และสบู่ก้อน ก็วางอยู่กระจัดกระจาย ไม่ใช่สภาพที่น่าใช้เท่าไรนัก

ผาซึกโครกปิดอยู่ ภายในฉากกั้นอาบน้ำมีฝักบัวขึ้นสนิมแขวนอยู่ที่ผนัง ความคิดอยากล้างตัวเพราะรู้สึกไม่สบายใจผุดขึ้นมาครู่หนึ่ง ทว่าห้องน้ำกลับสกปรกเกินไป พอเห็นเส้นผมที่กระจุกรวมกันตรงท่อระบายน้ำ แล้วก็ไม่มีกรรมใจขึ้นมา

กระจกเงามีเชื้อราและคราบโคลสกปรก เมื่อมองภาพที่ส่องสะท้อนอยู่บนบานกระจกอันมีคราบเปื้อนก็เห็นใบหน้าที่อ่อนเพลียจัด ผมหมุนเปิดก๊อกน้ำ อยากจะล้างมือและใช้น้ำเย็นล้างหน้าล้างตา แต่ไม่มีอะไรไหลออกมา จึงหงุดหงิดขึ้นมาทันที

ผมปิดประตูล้างหน้าแล้วเดินออกมาโดยไม่ได้ทำอะไรทั้งนั้น

“เอ่อ...”

จู่ๆ ได้ยินเสียงคนพูดขึ้นมากะทันหัน ผมสะดุ้งเฮือกและตัวสั่นเทา รีบใช้ไฟฉายส่องทันที ผู้ชายคนที่หลับไหลจนถึงเมื่อครู่กำลังมองผมด้วยสีหน้าตกใจ เขาเอ่ยถามด้วยน้ำเสียงหวาดกลัว

“อะ...เอ่อ คุณเป็นเจ้าของบ้านหลังนี้หรือครับ ทำไมผมถึงมาอยู่ที่นี้ได้ล่ะ”

“ผมไม่ได้เป็นเจ้าของบ้าน แล้วก็ไม่รู้เหมือนกันว่าทำไมคุณถึงมาอยู่ที่นี้ ผมเองก็เพิ่งตื่นขึ้นมาก่อนคุณแป๊บเดียว”

ผมหันดูตัวเลขสีแดงที่มองเห็นได้จากกระยะไกลพร้อมกับระมัดระวังผู้ชายคนนั้นไปด้วย เป็นเวลา AM 03:49

“ผมตื่นก่อนคุณสักยี่สิบนาทีได้ ผมก็ไม่รู้อะไรเลยเหมือนกัน มีไฟฉายวางอยู่บนโต๊ะหน้าโซฟา ผมเลยได้สำรวจดูชั้นหนึ่งไปแป๊บหนึ่งครับ”

“งั้นหรือครับ เฮ้อ ที่นี้ที่ไหนก็ไม่รู้ ไม่รู้ด้วยว่าทำไมถึงมาอยู่ที่นี้ได้... แถมบรรยากาศที่นี้ยังแย่งจนอยากออกไปข้างนอก แต่ฝนก็ดันตกหนักอีก ถ้ามีร่มให้ยืมสักหน่อย...”

“ประตูล้างมืออยู่ ออกไปไม่ได้หรือครับ”

“หา? จริงหรือครับ”

เขาเบิกตาโพล่งอย่างไม่อยากเชื่อ ผมจึงใช้ไฟฉายส่องแสงสลัวๆ ไปทางประตูหน้า ภาพประตูที่มองเห็นจากระยะไกลทำให้คิ้วผมวดหนักกว่าเดิม

“อีก นั่นอะไรครับ เลือดเหวอ ไซ้เลือดใหม่”

เขาตกตะลึงจนหน้าซีดเผือด สิ่งที่เขาสันนิษฐานว่าเป็นคราบเลือด ปรอทอยู่บนประตูเป็นจำนวนมาก ผมนึกภาพว่ามีใครบางคนใช้กำปั้นทุบ และใช้ฝ่ามือพาดใส่อย่างเอาเป็นเอาตาย ที่แห่งนี้เคยเกิดเหตุการณ์อะไรขึ้นกันแน่

ชายหนุ่มที่รู้สึกหวั่นกลัวสาวเท้าเข้าไปอย่างลึกลับด้วยสีหน้ารังเกียจ เขาระชากลูกบิดประตูหน้าแต่เปิดไม่ออก ได้ยินเพียงเสียงดังบิ่งๆ เท่านั้น

“อ๋อ ดะ...คุณนี่สิครับ!”

ใบหน้าของชายหนุ่มค่อยๆ ซีดเผือดลงขณะขึ้นไปทีพื้น ทางเดิน สีแดงเข้มทอดยาวตั้งแต่ประตูหน้าไปจนถึงข้างในห้องครัว มองเห็นรอยเท้าจำนวนหนึ่งเหยียบย่ำไว้ประปราย จากร่องรอยเห็นได้ว่ามีใครบางคนขัดขึ้นต่อด้าน ขณะถูกจุดกระชากลากฎไปตามพื้น

“ฮือ อยากออกไปจากที่นี่เร็วๆ แล้ว น่าจะมีกุญแจอยู่ตรงไหนสักที่ ไซ้ใหม่ครับ”

“น่าจะเป็นอย่างนั้นแหละครับ ถึงจะไม่รู้ว่าใครจับพวกเรามาขังไว้ที่นี่ แต่น่าจะมีกุญแจที่ไขประตูหน้านี้ได้อยู่ที่ไหนสักแห่ง คงต้องหาดูแหละในห้องน้ำไม่มีหรือครับ”

“อ๊ะ มีห้องน้ำด้วยหรือ อยู่ตรงไหนครับ น่าจะล้างมือสักหน่อย...”

“ผมก็อยากล้างมือเหมือนกัน แต่น่าเสียดายที่น้ำไม่ไหล”

ผมให้เขาดูฝ่ามือที่ยังมีฝุ่นสีแดงเข้มเประอยู่ อีกฝ่ายออกอาการสิ้นหวังทันที ชายหนุ่มออกแรงพยายามเปิดหน้าต่าง ดูทำตั้งใจจะล้างมือที่สกปรกด้วยน้ำฝนก็ยิ่งดี แต่น่าเสียดายที่หน้าต่างถูกปิดแน่น ไม่มีที่ท่าว่าจะเปิดออกได้เลย

“นี่มันปิดตายเลยนี่นา โอ๊ะ?”

เขabenพืมพำพาลางสอดมือเข้าไปในกระเป่าเสื้อ ก่อนจะล้วงเอาอะไรบางอย่างออกมาด้วยความงงงวย เป็นกระดาศสี่ขาขนาดเท่าฝ่ามือที่พับสองทบ เขาคลี่กระดาศไหนด ยกขึ้นมาตรงหน้าแล้วจ้องเขม็ง

“นี่มันอะไรกัน...คะ...คุณก็มีกระดาศแบบนี้เหมือนกันหรือเปล่า”

ขณะที่เขามองกระดาศดวงตาก็สั่นระริก ผมอยากรู้ว่ามันคืออะไรกันแน่จึงเขยิบเข้าไปใกล้ แต่อีกฝ่ายกลับชักเท้าถอยหลังทันควัน แล้วมองผมด้วยสายตาทวาดระแวง พับกระดาศเก็บใส่กระเป่าเสื้อตามเดิม

“ลองดูในกระเป่าเสื้อตัวเองสิครับ ตอนนั้นผมระแวงคุณขึ้นมาหน่อยๆ แล้วนะ”

ความทวาดระแวงของอีกฝ่ายทำเอาผมหัวเสียอย่างน่าประหลาด แต่ผมเองก็นึกกลางแคลงใจในตัวผู้ชายที่เคยหลับไหลอยู่ในสถานที่อันเป็นปริศนาเช่นกัน จึงไม่ได้เอ่ยโต้ตอบและยอมคลำหาของในกระเป่าเสื้อตามที่อีกฝ่ายบอกแต่โดยดี ก่อนจะล้วงเอากระดาศไหนดแบบเดียวกับของผู้ชายคนนั้นออกมา ผมกางกระดาศที่พับอยู่

‘สวัสดิ์ เฟลเยอร์’

ระหว่างที่คุณหลบฝนอยู่กลางป่าและกำลังมองหาจุดแวะพัก คุณได้เดินมาถึงคฤหาสน์อันน่าสะพรึงขวัญ คุณตั้งใจว่าจะหลบฝนจึงเดินเข้ามาในคฤหาสน์ ก่อนโดนพลังปริศนาทำให้หมดสติไป หลังจากนั้นครู่หนึ่งคุณก็ฟื้นขึ้นมาในคฤหาสน์ที่ปิดตาย

กรุณาค้นหาความลับที่ซ่อนอยู่ในคฤหาสน์หลังนี้ เพื่อหลบหนีออกไปให้ได้อย่างปลอดภัย

※ ข้อควรระวัง ※

1. ระบบจะไม่บันทึกประวัติการเล่น
2. กรณีพบฉากจบแบบเลวร้าย จะต้องกลับมาสู่จุดเริ่มต้นใหม่อีกครั้ง
3. ทุกครั้งที่เริ่มเกมใหม่ พิกัดของไอเท็มจะสุ่มเปลี่ยนตำแหน่ง
4. กรณีพบฉากจบแบบเลวร้ายซ้ำๆ เกมจะเพิ่มระดับความยาก

“นี่มันอะไรกัน...”

เพลเยอร์? การเล่น? เกม? ผมไม่รู้เลยว่านี่เป็นสถานการณ์แบบไหนกันแน่ ไม่เข้าใจอะไรเลย เบาะแสมีแค่กระดาษไนต์แผ่นเดียว สมมติว่าเนื้อหาในกระดาษแผ่นนี้คือเรื่องจริง ก็หมายความว่า การถูกขังอยู่ที่นี่คือเกมรูปแบบหนึ่ง และดูเหมือนผมต้องไขความลับของคดีหาสน์หลังนี้จึงจะหนีรอดออกไปได้

ผมยังไม่ค่อยเข้าใจเนื้อหาในข้อควรระวังที่เขียนไว้ราวกับว่ากำลังอยู่ในเกมจริงๆ แต่เอาเป็นว่าแค่นี้ก็ถึงก็มันหัวแล้ว ผมจึงพับกระดาษไนต์เก็บใส่กระเป๋าเสื้อเชิ้ต

“แผ่นของคุณมีข้อความเหมือนของผมไหม”

“ไม่รู้สิครับ ถ้ามีคำว่าเกมหรือเพลเยอร์ ก็คงใช่ชะครับ”

คำพูดของผมทำเอาเขาถอนหายใจด้วยความโล่งอกอย่างเห็นได้ชัด พร้อมกับเดินเข้ามาหา

“งั้นก็โล่งอกไปที ดูเหมือนคุณจะไม่ใช่คนที่ลึกลับตัวผมมา ว่าแต่นี่มันเรื่องอะไรกันครับ”

“นั่นสิครับ ถ้าดูจากข้อความที่ว่า ให้ค้นหาความลับที่ซ่อนอยู่ในคดีหาสน์หลังนี้เพื่อจะได้ออกไปจากคดีหาสน์ การเล่น เกม และฉากจบแบบเลวร้ายพวกนี้ มันก็เหมือนเกมจริงๆ เลยไม่ใช่เหรอครับ คล้ายเกมสยองขวัญที่มีให้เห็นเกลื่อนกลาด คือให้ค้นหาไอเท็มในคดีหาสน์ผีสิงไขความลับกระทั่งเจอฉากจบ แล้วนี่พวกเราถูกขังอยู่ในคดีหาสน์ จะหนีไปไหนก็ไม่ได้เพราะประตูหน้าถูกล็อกแน่นหนา หน้าต่างก็ทึบไม่แตกและเปิดไม่ออก เกมยังสั่งให้เราหลบหนีออกไปจากที่นี่ด้วย...”

“เกมเหรอครับ ถึงผมจะรู้ว่าใครกันแน่ที่เอาพวกเรามาขังไว้ที่นี่ แต่คนคนนั้นก็พิลึกคนเสียวจริง อืม ถ้าอย่างนั้นพอเราเปิดเผยว่าเคยเกิดเรื่องอะไรขึ้นในคดีหาสน์หลังนี้แล้วหากฎเฉพาะประตูหน้าเจอ ก็จะออกไปจากที่นี่ได้ใช่ไหมครับ”

“น่าจะเป็นแบบนี้แหละครับ เราคงต้องเดินสำรวจรอบๆ กันก่อน”

“อ้อ เดี่ยวสิครับ”

“มีอะไรเหรอครับ”

“คุณชื่ออะไรครับ ผมชื่อคิมซอนอู อายุยี่สิบสี่ปีครับ”

“อีซูฮยอนครับ อายุยี่สิบแปดปี”

“โห นึกว่ารุ่นเดียวกันซะอีก ที่แท้ก็เป็นพี่ผมอีกแฮะ ขอเรียกว่า พี่ซูฮยอนได้ไหมครับ”

“ได้ครับ”

“พี่ก็พูดแบบเป็นกันเองด้วยสิครับ”

“อ้อ”

ผมใช้ไฟฉายสำรวจดูโดยรอบ หิ้งคิมซอนอูที่จู่ ๆ ก็มีมนุษย์สัมพันธ์ดีเลิศ ขึ้นมาตื้อ ๆ ไว้ข้างหลัง

เมื่อหันหลังให้ประตูหน้า ก็พบว่าตรงข้ามมีบันไดขึ้นไปชั้นสอง ข้างบนได้เป็นโถงทางเดินเล็ก ๆ ซึ่งมีประตูอยู่อีกปากของโถงทางเดินนั้น เยื้องไปทางขวาเป็นห้องน้ำ ซึ่งข้าง ๆ กันมีประตูอยู่อีกบาน ส่วนเยื้องไปทางซ้ายเป็นห้องรับแขกและห้องที่คาดว่าเป็นห้องครัวซึ่งประตูเปิดกว้างอยู่

หัวสมองสั่งการให้ผมเดินตามรอยเลือดที่เประอะเปื้อนมาตั้งแต่ประตูหน้ายาวไปจนถึงในห้องครัว แต่ความรู้สึกตะขิดตะขวงใจที่เกิดขึ้นตามสัญชาตญาณขัดขวางเอาไว้ ผมจึงก้าวเท้าฉับ ๆ ไปทางประตูที่อยู่ข้างห้องน้ำ คิมซอนอูส่งเสียงร้องขึ้นว่า “พี่ รอผมด้วย!” พร้อมกับเดินตามหลังมาตื้อ ๆ

พอเปิดประตูก็พบบริเวณที่น่าจะเป็นระเบียง มีเครื่องซักผ้าตั้งอยู่ตรงหน้า และในตะกร้าผ้าที่วางอยู่ข้างกันนั้นก็มီးเสื้อผ้าที่รอซักอัดสุ่มอยู่แน่น

ดูท่าเสื้อผ้าซึ่งมีคราบโคลจะถูกทิ้งไว้นานแล้ว ถัดจากตะกร้าผ้ามีขวดที่บรรจุน้ำยาปรับผ้านุ่มกับผงซักฟอกตั้งอยู่ และถัดไปอีกเป็นประตูกระจกแบบบานเลื่อน ผมมองประตูบานเลื่อนที่เชื่อมต่อกับลานด้านหน้า

อีกฝั่งของบานกระจกใสปรากฏภาพสายฝนเทกระหน่ำอยู่ข้างนอก ภาพราวตากผ้าที่ตั้งเต่อยู่ในสวนหย่อมซึ่งมีต้นหญ้าขึ้นรกรกนั้นช่างแตกต่าง

และแปลกแยกกับสิ่งแวดล้อม ที่ราวตากผ้ามีเสื้อผ้าของใครก็ไม่รู้แขวนเปียกฝนอยู่

ผมลองเปิดประตู แต่แน่นอนว่าเปิดไม่ออก อาจเพราะหยอดกาไว้ตัวล็อกจึงไม่ขยับเขยื้อนแม้แต่น้อย

ผมถอดใจอย่างง่ายดายแล้วหันมองโดยรอบ สะดุดตากับดอกไม้แห้งกรอบที่เหี่ยวแห้งจนแตกเป็นชิ้นเล็กชิ้นน้อยที่วางอยู่ตามจุดต่างๆ ซึ่งมีจำนวนเยอะมากที่สุดที่เคย ใครบางคนที่อยู่ในบ้านหลังนี้คงจะชื่นชอบดอกไม้ น่าดู

“พี่ ดูชิ้นเก็บของข้างบนนั่นสิ”

ผมหันแสงไฟฉายขึ้นตามคำบอกของคิมซอนอู ปรากฏว่ามีกล่องเครื่องมือวางอยู่บนชั้นที่ติดตั้งอยู่ตรงตำแหน่งเลยศีรษะตัวเองขึ้นไปเล็กน้อย “ยกลงมาที”

คิมซอนอูยกกล่องเครื่องมือลงมาแล้วเปิดฝากล่องออก ข้างในนั้นมีเพียงก้อนเล็กๆ วางอยู่อย่างเดียวดาย

“เก็บไว้ดีไหมครับ”

ผมครุ่นคิดอยู่ครู่หนึ่งก่อนจะพยักหน้า เพื่อไว้ใช้ยามพบคนร้ายที่จับพวกเรามาขังไว้ที่นี่ คิมซอนอูพกก้อนไว้กับตัว หวังว่าจะไม่มีเหตุให้ต้องนำออกมาใช้ หลังจากนั้นก็ไม่พบสิ่งของอะไรตรงระเบียบที่สมควรเก็บมาพกติดตัว

พวกเราออกจากโถงทางเดิน เดินผ่านห้องน้ำไปสำรวจบันไดที่อยู่ข้างๆ บรรยากาศเย็นยะเยือกและอึมครึมที่น่าจะหลังไหลลงมาจากชั้นสอง ทำเอาเสียวสันหลังวาบ ไม่รู้ว่าชั้นสองมีอะไรอยู่กันแน่ ถึงได้มีบรรยากาศอันเลวร้ายแผ่วบาออกมาได้ขนาดนี้

ผมยื่นมือออกไปทางบันไดด้วยความสงสัย แต่กลับเดินขึ้นไปไม่ได้ คล้ายมีสิ่งของโปร่งใสบางอย่างกั้นขวางอยู่

“พี่ทำอะไรนะ เล่นละครใบ้เหรอ”

“ไม่ใช่สักหน่อย แถวๆ นี้เหมือนมีอะไรกั้นอยู่เลย”

“เอ๋ โโกหก...ชะที่ไหนกัน จริงด้วยแฮะ”

ผมปล่อยให้คิมซอนอุบายมือสะเปะสะปะอยู่กลางอากาศด้วยความ
ประหลาดใจ ส่วนตัวเองเดินเข้าไปในโถงทางเดินเล็ก ๆ ที่อยู่ข้างบันได
ก่อนที่อีกฝ่ายจะส่งเสียงร้องขึ้นว่า “พี่ อย่าทิ้งกันสิครับ

“พี่ไม่กลัวบ้างเหรอ”

“กลัวสิ”

“แล้วทำไมถึงสงบนิ่งได้ขนาดนี้!”

“ฉันว่าแบบนี้ดีกว่าตื่นตระหนกจนเกินเบอร์นะ แล้วก็อยากออกไป
จากที่นี่ไว ๆ ด้วย”

ผมหมุนลูกบิดประตู ทว่าแม้แต่ประตูบานนี้ก็น่าจะถูกล็อกเอาไว้ จึง
ได้ยินเพียงเสียงดังกึ่ง ไม่เห็นที่ท้าวว่าจะเปิดได้

“ตรงนี้ก็ล็อกเหมือนกัน”

“นั่นนะสิครับ”

เปลวไม่ทันไรคิมซอนอุก็เข้ามาหลบอยู่ซิดแผ่นหลังผมเสียแล้ว ทำไม
เจ้าเด็กนี่ถึงเข้ามาใกล้กันมากขนาดนี้ละ

“ถอยไป”

“โอ พี่~! ก็ผมกลัวนี่นา...”

คิมซอนอุปลั่งเสียงโอดครวญ จะว่าไป จากที่เห็นท่าที่เมื่อครู่ ผม
ก็พอจะเดาได้แล้วว่าอีกฝ่ายเป็นคนซึ้กแล้ว

“ไม่งั้นขอเกี่ยวแขนพี่ได้ไหมครับ”

“ไม่ได้”

“งั้นจับมือ...”

“ไม่สะดวก”

“ไม่เห็นได้เลยสักอย่าง พี่ใจร้ายชะมัด! ซึ”

คิมซอนอุยกสองมือขึ้นมาปิดหน้าแกลึ่งทำเป็นกระแง้ากระแงอด ก่อน
หันหน้าหนีแล้วส่งเสียงที่แฝงความไม่ชอบใจออกมา คงลืมไปแล้วว่ายังมี
ฝุ่นสีแดงเข้มแห่งกรังเบ็อนมีอยู่ตัวเองอยู่

“ผมอยากล้างหน้าล้างมือแล้ว”

ผมนึกขึ้นที่เขาออกอาการองแงขึ้นมากะทันหัน จึงหลุดยิ้มออกมา

“โอ๊ะ พี่ยิ้มแล้ว พอยิ้มแล้วดูสวยกว่าเดิมอีกนะครับ”

“ใช้คำว่าสวยกับผู้ชายได้ยังไง”

“ก็พี่สวยจริงๆนี่นา”

“พอได้แล้ว”

“งั้นเกี่ยวแขนแทนนะ!”

“...มือ”

“เย้”

คิมซอนอุเข้ามาจับมือทันที เขาถึงขั้นประสานนิ้วมือแน่นแน่น ทำเอาผมตะลึงงันว่าเจ้าตัวมีมนุษย์สัมพันธ์ขนาดนี้เซียวหรือ และไม่รู้ว่าคือจิตใจอะไรนักหนา คิมซอนอุถึงได้ยิ้มน้อยยิ้มใหญ่ ขณะเดียวกันผมก็จูงมือเขาเดินไปยังห้องรับแขกที่พวกเราฟื้นขึ้นมาในตอนแรก

ผมเริ่มสำรวจห้องรับแขกที่อยู่ใกล้กว่าห้องครัวซึ่งมีรอยเลือดลากต่อเนื่องเป็นทางยาว คิมซอนอุคอยตามประกบผมอย่างใกล้ชิดโดยไม่มีแว่วว่าจะถอยห่าง ผมรู้สึกอึดอัดแต่ก็มองว่าดีกว่าปล่อยให้เขาแยกตัวออกไปแล้วเกิดเหตุร้ายแรงตามมา จึงไม่ได้เอ่ยห้ามปรามอะไร

ห้องรับแขกกว้างขวางแต่ดูเปล่าเปลี่ยวอ้างว้าง มีข้าวของวางระเกะระกะไม่เป็นระเบียบ ยิ่งไปกว่านั้นคือมีของเล่นเด็กจำนวนมากวางอยู่เกลื่อนพื้น

รถของเล่นที่ล้อรถฝั่งหนึ่งหายไป ฟุ่ยนต์แปลงร่างหลากหลายรูปแบบ มีตัวหนึ่งวางระเกะระกะโดยที่แขนขาดไปข้างหนึ่ง ยังมีตุ๊กตาสัตว์นานาชนิด เช่น กระต่าย หมีแพนด้า ลูกหมา วางอยู่อย่างกระจัดกระจายด้วย ดินสอสีก็กำลังกลิ้งซุกๆ อยู่ตรงโน้นตรงนี้ ผมต้องคอยใช้เท้าเหยียบให้พ้นทางขณะสำรวจดูข้างในห้องอย่างระมัดระวัง

มีชุดจานชามและแก้วน้ำชาเคลือบลายคุณภาพสูงตั้งแสดงอยู่ภายในตู้โชว์ฝั่งซ้ายมือ ไหนจะดอกไม้เอ๋ย ไหนจะตุ๊กตาเอ๋ย สิ่งเหล่านี้คงเป็นทรัพย์สินของคุณนายแห่งคฤหาสน์เศรษฐีผู้มีงานอดิเรกอันสูงส่ง

ด้านนอกของตู้โชว์มีร่องรอยการแกะสลักเกอร์รูปสี่เหลี่ยมผืนผ้าแล้วลอกออกไป และยังมีรูปภาพของศิลปินผู้โด่งดังที่คล้ายคลึงคล้าคลว่า

เคยเห็นที่ไหนบ่อยๆ แขนงอยู่ด้านข้าง...ของแท้หรือเปล่านะ

ดูจากขนาดของคฤหาสน์แล้ว ผมว่าคนที่อาศัยอยู่ที่นี้คงจะมีฐานะมั่งคั่งร่ำรวย ไม่น่าจะกล้าแขวนรูปภาพปลอมไว้กลางห้องรับแขกด้วยความภาคภูมิใจ แต่ไม่ว่าจะเป็นของแท้หรือของเทียมก็ไม่ใช้เรื่องสำคัญ ผมจึงเลิกใส่ใจในทันที

ฝั่งตรงข้ามมีกระถางต้นไม้ที่ดูหนักและมีราคาแพงล้นอยู่ ส่วนดอกไม้ขาดชีวิตชีวาและความชุ่มชื้นจึงเหี่ยวเฉาและแห้งกรอบ ช่วงขณะนั้นอะไรบางอย่างก็เปล่งแสงระยิบระยับ

“เดี๋ยวนะ เหมือนจะเจออะไรสักอย่าง”

พอเดินเข้าไปใกล้ๆ แล้วส่องไฟเข้าไปในกระถางต้นไม้ ก็พบว่ามีสิ่งของบางอย่างเปล่งแสงเป็นประกาย ผมปล่อยมือที่คิมนอกอุกมอยู่แล้ว ล้วงมันขึ้นมา เป็นลูกกุญแจนั่นเอง

“น่าจะใช้กับบานไหนหรือครับ”

“ถ้าเป็นลูกกุญแจของประตูหน้าต่างก็ดีสิ ไปลองดูไหม”

“อืม ในกระต๊อบโน้นบอกให้ไขความลับแล้วเราจะได้ออกไปจากคฤหาสน์หลังนี้นี่นา แต่เรายังไม่ได้ไขความลับ เลยยังไม่น่าจะออกไปจากที่นี่ได้ นะครับ”

“ฉันก็คิดอย่างนั้นเหมือนกัน เอาเป็นว่าเดี๋ยวเราเดินวนดูตงนี้สักกรอบ แล้วลองเอาไปไขดูก่อน ค่อยไปที่ห้องครัวแล้วกัน”

“ตกลงครับ”

ข้างบนดอกไม้ที่แห้งเหี่ยวมีกรอบรูปแขวนอยู่หลายอัน เป็นรูปถ่ายครอบครัวที่ดูรักใคร่กลมเกลียว รูปถ่ายคู่สามีภรรยา รูปถ่ายลูกๆ และรูปถ่ายเด็กทารก ตรงใบหน้าของทุกคนในรูปถ่ายโดนมีตูดจนยากจะมองออก

“ฝีมือใครเนี่ย”

“นั่นนะสิครับ”

“พวกเขาคือคนที่เคยอยู่ที่นี้ใช่ไหม”

“น่าจะอย่างนั้นนะครับ”

ในภาพมีคู่สามีภรรยา ลูกชายคนโต ลูกชายคนเล็ก และเด็กทารก เพศหญิง สมาชิกทั้งห้าคนดูสนิทสนมกลมเกลียวกันดี ชวนให้ผมนึกสงสัยว่า จริงๆ แล้วเกิดเรื่องอะไรขึ้นกันแน่ คฤหาสน์หลังนี้จึงต้องตกอยู่ในสภาพ เช่นนี้ หากไขความลับของคฤหาสน์หลังนี้ออก ก็น่าจะช่วยตอบข้อสงสัย ในเรื่องนี้ได้พร้อมๆ กัน

“ฉันเคยนอนอยู่ตรงนี้”

“ส่วนผมนอนอยู่ข้างกันเลย!”

“รู้แล้ว ตอนตื่นขึ้นมาเห็นนาย หัวใจฉันแทบจะหลุดกระเด็นออกมา
เนาะ”

“อีก จริงเหรอ ขอโทษนะครับ”

“จะขอโทษทำไมล่ะ”

“ก็ผมทำให้พี่ตกใจนี่นา ทำไมผมถึงตื่นช้ากว่าพี่นะ”

“ถ้านายตื่นก่อน ฉันจะตกใจยิ่งกว่านี้อีก”

“เฮ้อ งั้นก็โล่งอกไปที”

ขณะสนทนาไว้สาระกัน ผมก็สำรวจบริเวณรอบๆ โซฟาไปด้วย แต่
ไม่พบสิ่งผิดปกติ ผมใช้ไฟฉายส่องโต๊ะหน้าโซฟา เห็นหนังสือพิมพ์เก่า
วางอยู่กระจัดกระจายไม่เป็นระเบียบ

“ทีแรกไฟฉายวางอยู่บนโต๊ะตัวนี้แหละ”

ผมกวาดตามองหนังสือพิมพ์ผ่านๆ ไม่ได้ใส่ใจหัวข้อข่าวอย่าง ‘หัวหน้า
ครอบครัวลงมือสังหารคนในบ้าน’ ‘ราคาหุ้นของบริษัท $\triangle \triangle$ ดิ่งฮวบ’ ‘นาย B
นักเรียนชั้นมัธยมต้นหายตัวไปจากโรงพยาบาล’ และ ‘ใช้รีโมตเปิดโทรทัศน์
แต่ดันเปิดไม่ติด’ ซึ่งก็เข้าใจได้

ผมลองกดปุ่มเปิดบนโทรทัศน์ แต่คงเพราะโทรทัศน์เสียจึงกดปุ่มไม่ลง
และเห็นได้ชัดว่าตรงกลางจอมีร่องรอยบ่งบอกว่าเคยโดนแปะสติ๊กเกอร์มาก่อน
สติ๊กเกอร์รูปสี่เหลี่ยมผืนผ้าทั้งรอยแปะอยู่ที่หัวบ้าน

และทันทีที่ผมดึงลิ้นชักของชั้นวางใต้โทรทัศน์ ถ่านก้อนหนึ่งก็กลิ้งไป
กลิ้งมา จะใส่กับไฟฉายได้ไหมนะ ผมจึงเก็บมันใส่กระเป่าเสื้อไว้ก่อน

หลังจากนั้นผมก็สำรวจห้องรับแขกต่ออีกสักพัก แต่ไม่พบสิ่งผิดปกติ

อะไรเลย

“เดี๋ยวเอาลูกกุญแจดอกนี้ไปลองไขแล้วไปที่ห้องครัวกัน”

“ได้ครับ”

ผมเดินไปที่ประตูหน้า เสียบลูกกุญแจที่เก็บมาจากกระถางดอกไม้
เข้ากุญแจ แต่บิดไม่ออกเลยสักนิด ถึงแม้จะคาดการณไว้แล้วว่าต้องเป็น
เช่นนี้ แต่ก็รู้สึกเสียดายอยู่ดี

“ขนาดและรูปร่างของมันเหมือนกับกุญแจประตู หรือว่าจะเป็น
ลูกกุญแจของประตูที่ปิดอยู่ตรงข้างหลังบ้านได้”

“อาจจะไขก็ได้นะครับ ลองไปไขดูกันเถอะ”

พอเดินไปที่ประตูที่ตั้งอยู่ข้างหลังบ้านได้แล้วเสียบลูกกุญแจเข้าไป
ลูกกุญแจก็สอดเข้าแป้นได้อย่างลื่นไหลกว่าตอนเสียบเข้ากับประตูหน้า ทันที
ที่ผมไขกุญแจไปตามปกติ ก็ได้ยินเสียงสรวรค์ดังกร๊าก และประตูที่เคยปิด
อย่างแน่นหนาก็เปิดออกในเวลาเดียวกัน

ผมกลืนน้ำลายเพราะความตึงเครียดที่เกิดขึ้นกะทันหัน ก่อนจะเปิด
ประตูซ้ำ ๆ แล้วชะงักงัน สัมผัสได้ว่าคิมซอนอุอออกแรงบีบมือทั้งสองข้างที่
จับหัวไหล่ของผม ความตึงเครียดที่สัมผัสได้ผ่านทางหัวไหล่กลับทำให้ผม
รู้สึกผ่อนคลายขึ้นเสียอย่างนั้น

“ฉันทเจ็บนะ”

“อีก ขอโทษครับ เจ็บมากไหม เป็นรอยช้ำหรือเปล่าครับ”

คิมซอนอุอถ่างคอเสื้อยืดของผมออกดู หัวไหล่ของผมจึงโผล่พ้นออกมา
นอกร่มผ้า ผมชนลูกจากอากาศอันเย็นเยือกจนต้องตุ๋นศีรษะของคิมซอนอุ
ไปทางอื่น

“มันหนาว ปล่อยเถอะ”

“ครับ”

คิมซอนอุปล่อยมือที่ตึงเลื้อลง ผมจึงหันไปผลักประตูที่เปิดทิ้งไว้
ครึ่งหนึ่งให้อ้าออกจนสุด โดยทิ้งอีกฝ่ายไว้ข้างหลังเช่นเคย

หลังบานประตูมีลักษณะคล้ายห้องเก็บของ มีลังกระดาดขนานาชนิด
ตั้งซ้อนกันสูงลิ่ว เด่าได้จากฝุ่นที่จับตัวกันหนาตะอะเป็นสีขาวนวลว่าคงถูกทิ้ง

มาเนิ่นนาน เมื่อผมก้าวเข้าไปสำรวจดูลังกระดาษข้างหน้า ฝุ่นที่จับตัวเป็น สีขาววอลก็พลันลอยฟุ้งขึ้นกลางอากาศและทำเอาฉันจมูกขึ้นมาจากทันที ผมจาม อย่างหนักพร้อมกับอุดรูจมูกเอาไว้

“อู๊็บ ฝุ่น”

“เดี๋ยวผมลองค้นห้องนี้เอง พี่หลบไปอยู่ข้างหลังเถอะครับ”

“ก็ได้ ขอบใจนะ”

“ผมพึ่งพาได้ใช่ไหมล่ะ”

“ใช่”

“ว้าว! พี่ชมว่าผม พึ่งพาได้ซะด้วย!”

ผมทอดสายตามองคิมซอนอูที่ตื่นแต่จนหน้าแดงเรื่อและกำลังเดินสำรวจลังกระดาษหอมฝุ่นอย่างระมัดระวัง ไม่รู้ว่าเขาเชื่อมั่นอะไรในตัวผมถึงได้ติดตามผมมาอย่างสนิทใจ ในขณะที่ผมยั้งนี้กระแวงเขาไม่เลิก

คิมซอนอูส่งเสียงโอฟกลางพลิกดูข้างในลังกระดาษหอมฝุ่นอยู่ครู่หนึ่ง ก่อนจะสบตากับผมแล้วส่งยิ้มให้ทันที เห็นแบบนี้แล้วผมยิ่งลำบากใจ

“นายเป็นคนมีมนุษยสัมพันธ์ดีแบบนี้อยู่แล้วเหรอ”

“ผมนะเหรอ เปล่านะครับ ผมกลัวคนแปลกหน้ามาก ๆ เลย”

“ดูจากที่นายทำกับฉันแล้ว ไม่น่าจะเป็นอย่างที่ว่านะ”

“ที่ผมทำแบบนี้ก็เพราะเห็นว่าเป็นพี่ต่างหาก ผมอยากสนิทกับพี่นะครับ”

“ฉันไม่ใช่คนดีต่ออะไรหรอกนะ”

“จริง ๆ แล้ว... พี่เป็นคนในอุดมคติที่อยู่แค่ในฝันของผมเลยครับ ตาสวย จมูกสวย ริมฝีปากก็สวย เอ๊ะ นี่ผมทำให้พี่อึดอัดใจหรือเปล่าครับ”

คิมซอนอูหน้าแดงพลางพูดจ้อก่อนจะหยุดชะงัก แล้วลอกตาพาลง ลอบสังเกตเห็นสายตาของผมไปด้วย ผมนึกเอ็นดูเท่าที่เชยนั้นจึงระเบิดเสียงหัวเราะออกมา ไม่รู้ว่าทำไมเวลาอยู่ต่อหน้าคิมซอนอู ความหวาดระแวงที่ก่อตัวเหนียวแน่นเป็นต้องพังทลายลงอย่างง่ายดายและเปลือยหลุดหัวเราะออกมาอย่างไร้สาเหตุ

“เปล่าหรือก ไม่ใช่ไร ว่าแต่จะทำยังไงดีล่ะ ฉันดันมีเจ้าของแล้วนะสิ”

“เขาหล่อไหมครับ”

แหงสิ เขาหล่อเลยละ ผมตั้งท่าจะบอกออกไปแบบนั้นแต่พูดไม่ออก
เขาคอนนั้นมีหน้าตาเป็นอย่างไรกันนะ

“ไม่ตอบแบบนี้แสดงว่าซีเห่กว่าผมสิท่า”

“ไม่นะ เขาหล่อกว่านายอีก ที่สำคัญกว่านั้น นายน่าจะค้นล้างต่อได้
แล้วนะ มือไม่ขยับเลย”

“ครับ”

ผมเปลี่ยนเรื่องคุย โชคดีที่คิมซอนอูไม่ต่อความยาวสาวความยืด
ผมไม่รู้ว่าจะเกิดอะไรขึ้นจึงนึกภาพใบหน้าของคนรักที่คบหากันมานานหลายปี
ไม่ออก สงสัยสมองของผมคงได้รับการกระทบกระเทือนก่อนมาโผล่ที่นี่

“พี่! ตรงนี้มีชื่อของที่น่าสงสัยครับ”

“อะไรเหอ”

สิ่งที่คิมซอนอูยื่นออกมาคือรูปถ่ายที่เก๋จนสี่ขีดจาง เป็นภาพครอบครัว
ที่ปูเสื่อนั่งปิกนิกกันอย่างรื่นเริงและสนิทสนมกลมเกลียว ที่แปลกคือ
ตรงใบหน้าของรูปใบนี้ถูกปิดบังอำพรางเหมือนกับรูปถ่ายที่ใส่กรอบแขวนไว้
ในห้องรับแขก

ใครบางคนจงใจใช้ปากกาเมจิกสีดำฝนย่ำซ้ำๆ เฉพาะส่วนใบหน้า
คล้ายตั้งใจทำให้ดูไม่ออกว่าเป็นใบหน้าของใคร

“ฮึก...”

“อ้าก! อะ...อะไรวะ!”

คิมซอนอูหวาดกลัวจนแข่งขาอ่อนแรง จึงคุกเข่าลงข้างหนึ่งพลางโผ
ใบหน้าเข้ามาฝังกับอ้อมอกและกอดรัดเอวของผมไว้แน่น เสียงเมื่อครู่
ต้องเป็นเสียงเด็กร้องไห้แน่นอน ผมกลั้นหายใจแล้วมองสำรวจรอบๆ
ก่อนได้ยินเสียงอีกครั้ง

“ฮือ...ฮึกๆ...ฮึก ฮึกๆ ฮือ...”

ได้ยินเสียงร่ำไห้สะอึกสะอื้นดังลั่นไม่หยุดอยู่ในห้องเก็บของ คิมซอนอู
จึงมุดเข้าไปในอ้อมอกยิ่งขึ้น ผมกอดใบหน้าของอีกฝ่ายที่เนื้อตัวกำลัง
สั่นระริกพลาจเงี้ยวฟังเสียงร้องไห้

เสียงร้องให้ดังยาวนานและขาดหายเป็นช่วงๆ จึงคาดเดาไม่ได้ว่าเป็นเสียงของผู้ชายหรือผู้หญิง แต่ที่รู้คือเป็นเสียงของเด็ก ไม่น่าจะเป็นเสียงร้องให้ของเด็กหนึ่งในสองคนที่อยู่ในรูปถ่ายใบนี้

[ซ่า ซ่า ซ่าาา ซ่า ซ่าาา]

แล้วก็ได้ยินเสียงซ่าของโทรทัศน์จากแถว ๆ ห้องรับแขกดังขึ้นเป็นระยะ

‘ฮืออออ โห...’

[ซ่าาา ซ่า]

‘ฮืออออ...’

[ซ่าาา ซ่า วันนี้ ซ่าาา ที่เขต XX เวลา XX มี...]

มีเสียงอะไรบางอย่างดังมาจากโทรทัศน์ มีกระแสไฟฟ้าเข้าเครื่องโทรทัศน์ที่ผมมั่นใจว่าเคยขัดข้อง

“คิมซอนอู ไปห้องรับแขกกัน โทรทัศน์น่าจะติดแล้ว”

“...ได้ครับ”

น้ำเสียงของคิมซอนอูฟังดูเหมือนฝันชมอารมณ์ให้สงบนิ่ง เขาน่าจะหวาดกลัวกว่าที่คิด ผมนึกเป็นห่วงเขา เลยบอกให้ใจเย็นๆ และตบศีรษะเขาเบาๆ

“กลัวมากเลยเธอ”

“ไม่หอรอกครับ...ผมโอเค เพราะพี่กอดผมอยู่”

ว่ากันตามตรง คิมซอนอูเป็นฝ่ายเข้ามาซบหน้าอกของผมต่างหาก แต่ผมไม่ได้ทำท้วงอะไร ผลักเขาออกจากอ้อมอก แล้วเสียงเด็กกร้องให้กับเสียงโทรทัศน์ก็เงียบลงโดยที่ผมไม่ทันรู้ตัว

“เดินไปห้องรับแขกก่อนแล้วกัน”

พวกเราเดินกลับไปห้องรับแขกแล้วกดปุ่มเปิดโทรทัศน์ แต่มันก็ยังไม่ทำงานเหมือนเดิม แม้จะกดปุ่มเปิดที่รีโมตก็ได้ผลลัพธ์ตามเดิม ถ้าอย่างนั้นเสียงที่ได้ยินเมื่อครู่คืออะไรกันแน่

ผมไม่ได้หุ่แว่ว เพราะหากหุ่แว่วจริงจะไม่มีทางได้ยินเสียงชัดเจนมาก

ถึงขั้นนั้น อีกอย่างคิมซอนอูก็ได้ยินเหมือนกัน ฉะนั้นผมจึงมั่นใจว่าตัวเองไม่ได้หูแว่วแน่นอน

ผมกดปุ่มรีโมตไปมั่ว ๆ เมื่อจุกคิดขึ้นมาได้จึงลองแกะแผงสำหรับใส่ถ่านด้านหลัง ก่อนจะพบว่าว่างเปล่า ถ้าหาถ่านมาใส่ก็น่าจะกดเปิดโทรทัศน์ได้

ผมสอดถ่านที่เพิ่งพบเมื่อครูเข้าไป โชคดีที่มันมีขนาดพอดีกับช่อง แต่ยังขาดอีกก้อน ถ่าน...ถ่าน...แล้วสายตาก็ไปเห็นไฟฉายเข้า ผมลองตรวจดูถ่านในไฟฉาย แต่น่าเสียดายเพราะขนาดไม่ตรงกัน เนื่องจากไฟฉายใช้ถ่านขนาด A ส่วนรีโมตต้องใช้ถ่านขนาด AA

“คิมซอนอู ไปหาถ่านขนาด AA กันก่อนดีกว่า”

“ครับ”

อาจเพราะได้ยินเสียงเด็กร้องไห้เมื่อครูเลยสะพรึงกลัว คิมซอนอูจึงดูหมดเรี่ยวแรงมากกว่าตอนแรก และนั่นทำให้ผมพลอยนึกเป็นห่วง

“ยังกลัวอยู่เหรอ”

“ที่เป็นห่วงผมเหรอครับ ตอนนี้อยู่โอเคแล้วละ!”

“งั้นเหรอ ถ้าอย่างนั้นไม่ต้องจับมือก็ได้สินะ”

“...จริงๆ แล้วผมโอเคครับ ผมยังกลัวอยู่จนจะเป็นเหน็บชา¹ อยู่แล้ว”

เพราะงั้นช่วยจับมือผมหน่อยนะครับ คำพูดนั้นทำเอาผมเปลือยระเบิดเสียงหัวเราะออกมาโดยไม่รู้ตัว พอตั้งสติได้ คิมซอนอูก็กำลังเหม่อมองมาที่ผม ผมรู้สึกกระอักกระอ่วนกับสายตาของอีกฝ่ายขึ้นมาดื้อ ๆ จึงเกาท้ายทอย

“เอ่อ โทษที ฉันหัวเราะดังเกินไปใช่ไหม”

“อา...”

“เป็นอะไรไป”

พอส่องไฟฉายที่มีแสงสว่างๆ ไปที่ใบหน้าของคิมซอนอู บนดวงหน้าคล้ายว่าสติเลือนลอยของเขามีสีแดงไล่ขึ้นมา

¹ มาจากสำนวน ‘ข้อพับเป็นเหน็บชา’ หมายถึง รู้สึกหนาวกลัวและวิตกกังวลมาก

“พี่สวยจัง...”

“บอกแล้วไงว่าห้ามพูดว่าสวย”

“ขอโทษครับ...”

ท่าไม้ผู้ชายที่แลดูมดแมนกว่าผมถึงได้น่ารักขนาดนี้ก็ไม่รู้ เห็นเขาหน้าแดงทำตัวไม่ถูกแล้วผมก็รู้สึกเกือเขินอย่างไร้สาเหตุ จึงขยี้เส้นผมที่เป็นทรงเรียบร้อยดีอยู่แล้วของเขา และทั้ง ๆ ที่เส้นผมกระเซอะกระเซิงจากแรงมือนั้น ไม่รู้ว่าเขาชอบใจอะไรนักถึงได้หัวเราะตัวโยน ซึ่งผมว่าน่ารักดี

“รีบหาแถว ๆ นี้กันก่อนเถอะ”

“ครับ!”

หลังจากใช้มือช่วยกางเส้นผมที่ยุ่งเหยิงให้เข้าที่ ผมก็จูงมือคิมซอนอุเดินวนรอบห้องรับแขก และมองหาลำโพงอย่างถ้วนถี่ แต่ก็ไม่พบถ่านอีกก้อนเลย ไม่ว่าจะที่ระเบียง ห้องน้ำ หรือห้องเก็บของก็ไม่เจอเลย สถานที่ที่ควรไปจึงเหลือเพียงห้องครัว

ไม่เป็นไรหรอก ไม่มีอะไรหรอกนะ ผมพึมพำอยู่ในใจเช่นนั้นพลางกำหมัดที่มีเหงื่ออยู่เต็มฝ่ามือแน่น

พอผมใช้มือข้างที่มีเหงื่อผุดพรายถูกกับมืออีกข้างหนึ่งแล้วจับมือของคิมซอนอุก็รู้สึกผ่อนคลายเป็นขึ้น ในเมื่อเขาออกอาการสะพรึงกลัวขนาดนั้นอย่างน้อยผมก็ต้องลูม่อเข้าไว้ จะต้องไม่มีอะไรร้ายแรงเกิดขึ้นแน่นอน ผมทำให้สงบแล้วหันไปทางห้องครัวที่มีดตื้อและมีคราบเลือดยาวต่อเนื่องไปถึงข้างในนั้น

ผมก้าวเท้าอย่างระมัดระวังไปตามรอยที่ลากยาวต่อเนื่องมาตั้งแต่ประตูหน้า ร่องรอยยาวไปถึงข้างหลังโต๊ะอาหารที่อยู่ในห้องครัว จังหวะที่ส่องไฟฉายไปตามรอยนั้น ผมก็บีบมือคิมซอนอุทันที

“โอ๊ย เจ็บ!”

“โทษที”

“อ้อ นะ...นั่นอะไรครับ”

“...”

หากจะเรียกว่าศพ มันก็ไม่ได้ส่งกลิ่นคละคลุ้ง ผมไม่ได้กลิ่นเหม็นเน่า หรือกลิ่นคาวเลือดแบบที่จะโชยออกมาจากศพ แต่ได้กลิ่นเหม็นอับ เพราะถูกเก็บไว้นานเท่านั้น ผมสงบจิตใจแล้วค่อยๆ สำนวญรูปร่างของสิ่งดังกล่าวซ้ำๆ

มันนั่งพิงผนังและก้มหน้าอยู่ สองแขนห้อยลงโดยหายใจเข้าสู่นองสาเหี้ยดตรงและถ่างออกเล็กน้อย ท่อนแขนและท่อนขาที่โผล่พ้นนอกเสื้อเบลล่าร์และกระโปรงเรียบเนียนเกลี้ยงเกลา

มันมีลักษณะคล้ายหุ่นจำลอง แต่ก็ต่างกับหุ่นจำลองตรงที่มีข้อต่อจึงพับงอได้อย่างอิสระ

“เจ้านี่ถึงตัวจะใหญ่ไปหน่อย แต่น่าจะเป็นตุ๊กตาข้อต่อ”

ผมขยับตัวเข้าไปสำรวจดูรูปร่างใกล้ๆ เส้นผมสีดำพันกันยุ่งเหยิงปรกใบหน้าและยาวลงมาจนถึงระดับหน้าอก ตรงใบหูของตุ๊กตาข้อต่อที่โผล่ออกมาในนี้ใส่ต่างหูขนาดเท่าเล็บนิ้วโป้ง

เสื้อเบลล่าร์สีขาวที่ตุ๊กตาข้อต่อสวมใส่เลอะสีแดงกำจั้นแห่งก้าง และมีรอยคล้ายโดนมีดฟันอยู่ทั่ว ตรงกลางหน้าท้องมีมีดทำครัวปักอยู่มิดด้าม มีเพียงตัวด้ามเท่านั้นที่ปักสูงเด่นออกมา

ดูอย่างไรก็คล้ายเป็นการจัดฉากฆาตกรรม ดูท่าคงเคยเกิดเหตุฆาตกรรมในคดีเหล่านี้แหละ ผมนึกถึงรูปถ่ายครอบครัวที่โดนระบายทับด้วยสีดำ ไม่น่าว่าผู้เสียหายอาจเป็นคนในครอบครัวนี้

แก๊วก มีเสียงอะไรสักอย่างโดนกด พอเบนสายตาไปหาดันกำเนิดเสียงก็พบวิหุขนาดเท่าฝ่ามือวางอยู่ข้างตุ๊กตาข้อต่อที่โดนเสียบหน้าท้อง

[ซ่า...]

“อะไรไปแตะโดนมันหรือครับ”

คิมซอนอูเอ่ยถามพลางทำหน้าเฉือน ผมส่ายศีรษะให้เขา ผมมั่นใจว่าไม่ได้สัมผัสถูกแม้แต่ปลายเล็บ แต่กระนั้นวิหุกก็ยิ่งเปิดได้เองโดยอัตโนมัติ

[แฉกกก...]

นั่นคือเสียงหอบหายใจ ท่าไม้ของพรรคนี้ถึงมาอยู่ในห้องนี้ได้ละ ผมเงี่ยหูฟังด้วยความสงสัย แล้วตอมนั่นเอง น้ำเสียงเสียดหูที่ขาดๆ หายๆ

ก็ระเบิดลั่นออกมาจากวิทยุ

[ทำไม ทำไม ทำไม ทำไม ทำไม ทำไม ทำไม]

[คุณ คุณ คุณ คุณ คุณ]

[ใจร้ายเหลือเกิน ใจร้ายเหลือเกิน ใจร้ายเหลือเกิน]

[ห้องฉัน ห้องฉัน ห้องฉัน ห้องฉัน ห้องฉัน ห้องฉัน ห้องฉัน]

[มันเจ็บ มันเจ็บ มันเจ็บ มันเจ็บ มันเจ็บ มันเจ็บ มันเจ็บ มันเจ็บ

มันเจ็บ]

เสียงกรีดร้องของผู้หญิงที่เปล่งออกมาอย่างโหยหวนเพราะถูกเค้นคอ แผลเสียดบาดหู ผมรีบยกวิทยุขึ้นมากดปุ่มปิดเครื่อง แต่เสียงกรีดร้อง อันแปลกประหลาดก็ยังไม่เงียบลง ทว่ากลับดังขึ้นเรื่อยๆ

วิทยุส่งเสียงคนร้องที่แผ่ด้วยความเจ็บปวดและคับแค้นใจสุดขีด เส้นเสียงถูกเค้นให้แหลมสูงอย่างต่อเนื่อง ก่อนจะแตกออกเป็นเสียงกรีดร้อง พิลึกพิลั่น จากนั้นก็พลันมีเสียงตบดังขึ้นและดับไป

สถานการณ์ที่เกิดขึ้นกะทันหันน่าพาให้เกิดความเงิบสงัดยิ่งกว่าเดิม ไฟฉายส่องแสงกะพริบหรือหรี่ลงเรื่อยๆ แล้วดับลงในที่สุด ผมมองไม่เห็นอะไรเลย หัวใจเต้นตุ้กตุ้กขณะยืนอยู่เฉยๆ โดยมีเพียงเหงื่ออาภัพที่ไหลหลัง และประหม่าจนไม่กล้าพ่นลมหายใจ พลันได้ยินเสียงพูดของคิมซอนอูที่ กระลือกระลวยดังขึ้นท่ามกลางความมืดมิด

“พะ...พี่...ยังอยู่ดีหรือเปล่าครับ”

“...อ้อ”

คิมซอนอูน่าจะหวาดกลัว น้ำเสียงจึงสั่นเครือ แม้ผมจะกุมเสียงให้ ขานตอบได้ แต่ความตึงเครียดก็ทำให้เสียงขาดๆ หายๆ และมีเสียงแหบแห้ง เจือปน

คิมซอนอูหวาดกลัวมากถึงเพียงนั้น ผมจึงไม่ควรกลัวตามจนเกิด อาการตื่นตระหนก ผมค่อยๆ สูดลมหายใจเข้าลึกพลงกระแอมกระไอ ปรับเสียง ก่อนจะยื่นมือออกไปยังทิศทางที่คิมซอนอูเคยยืนอยู่ แล้วเปล่งเสียงนุ่มนวลเพื่อบรรเทาความหวาดหวั่นของอีกฝ่าย

“ซอนอู จับมือฉันสิ”

อาจเพราะรู้ตำแหน่งจากคำพูดของผม คิมซอนอูจึงเข้ามาคว้ามือของผมไปจับอย่างแรง พลละกำลังของเขาเล่นเอามือผมชา แต่เพราะเหตุนี้จึงช่วยให้คลายความประหม่าลงไปได้บ้าง

“ถ่านหมดหรือ”

“น่าจะอย่างนั้นมั้งครับ...”

แม้ท่ามกลางความมืดมิดจะสามารถมองเห็นสิ่งต่าง ๆ ได้คร่าว ๆ แต่เป็นเรื่องยากที่จะค้นหาได้อย่างละเอียดลออ ผมลองแงะถ่านไฟฉายออกมาแล้วสอดกลับเข้าไปใหม่ โชคดีที่แสงไฟเลื่อนรางอันคุ้นเคยส่องวาบออกมาทันที ผมจึงถอนหายใจด้วยความโล่งอก

ผมใช้เท้าสะกดตุ๊กตาข้อต่อ แต่ก็ไม่มีอะไรเกิดขึ้นนอกจากตุ๊กตาลื่นคลอนไปตามแรงฝ่าเท้า ผมเลิกสนใจตุ๊กตาที่เป็นนางบอกเหตุร้ายและสำรวจดูห้องครัวต่อ ก่อนเปิดประตูตู้เย็นขนาดใหญ่ที่ตั้งอยู่ใกล้กับตุ๊กตามากที่สุด แต่กลับมีกลิ่นเหม็นเน่าโชยออกมาจึงรีบปิดประตูทันที

“แหะ เหม็น”

คิมซอนอูแสดงท่าที่รังเกียจพลาจอุดจมุม คงเพราะกลิ่นเหม็นเน่ารุนแรงมาก จึงยังรู้สึกได้ว่ามีกลิ่นไม่พึงประสงค์ติดอยู่ตรงปลายจมุม

เมื่อสำรวจตู้โชว์ที่อยู่ข้าง ๆ ตู้เย็น ก็พบว่ามีข้าวของหลายอย่างที่เพิ่งเคยเห็นเป็นครั้งแรก เครื่องเทศกับซอสปรุงรสนานาชนิดวางอยู่แน่นขนัด ตู้ใบนี้เต็มไปด้วยสิ่งของต่าง ๆ ที่ผมไม่รู้เลยว่าต้องเอาไปใช้ยังไง เช่น โรสแมรี่ โหระพา ออริกานโอ เมล็ดยี่ห่วย่า เกลจ หญ้าฝรั่ง รวมถึงมีสิ่งของที่ติดชื่อแปลก ๆ ไว้อย่างกลิ่นทรพีเฟิลสูตรพิเศษและน้ำมันมะกอกบริสุทธิ์

แน่นอนว่าผมไม่เห็นว่ามีอะไรที่พอจะกินได้

ผมหันกลับมามองด้านข้างอีกครั้ง เต่าแก๊สตั้งทิ้งไว้นานจึงมีฝุ่นเขรอะส่วนหม้อหุงข้าวว่างเปล่าและปราศจากกระแสไฟฟ้า ผมลองเปิดชั้นวางของที่อยู่ข้างบนและข้างล่าง ทว่ามีเพียงอุปกรณ์ครัวอย่างจานชาม แก้วน้ำ หม้อ และกระทะวางอยู่เต็มไปหมด

ข้างในลิ้นชักมีผ้าเช็ดเครื่องครัวที่สะอาดไปตามสภาพที่เป็น ผมจึงจำใจหยิบมาเช็ดมือข้างที่เปื้อนอย่างเสียไม่ได้ พอส่งผ้าเช็ดเครื่องครัวผืนใหม่

ให้คิมซอนอู เขาก็รับไปฎมือเช่นกัน แต่ก็ยังไม่สบายใจอยู่ดี

ทันทีที่ส่องไฟไปทางอ่างล้างจานก็ต้องขมวดคิ้ว ในอ่างมีน้ำสีดำนวล้ำท่วมอยู่เต็มเบ้ยม ของชิ้นเล็กๆ สีดำที่ลอยหึ่งตั้งอยู่ในน้ำยิ่งทำให้ไม่พึงใจหนักขึ้นไปอีก

“อ้อ สกปรก”

คิมซอนอูก็น่าจะไม่สบายอารมณ์เหมือนกัน เขานิ้วหน้า จังหวะที่ผมชำเลื่องมองด้วยหางตาและตั้งท่าจะมองข้ามไปนั้น อะไรวางอย่างก็ต้องแสวงไฟฉายสลัวๆ จนส่องแสงระยิบระยับ พอมองดูดี ๆ ก็พบว่าเบ้ญงพลาสติกใบเล็กที่โผล่พ้นขึ้นมาเหนือผิวน้ำอย่างเป็นทางการ

“พี่ มีอะไรหรือเปล่าครับ”

“เหมือนมีอะไรอยู่ข้างในนี้เลย”

แต่ใช้ว่าผมจะอยากใช้มือล้วงเข้าไป จึงค่อยลั่นซึกเผื่อว่าจะเจอถุงมือยางแถวนี้บ้าง แต่กลับพบเบ้ญงพลาสติกแทน เลยสวมเบ้ญงพลาสติกซ้อนกันหลายชั้นอย่างฝืนใจ

“ฮือ พี่จะเอามือจุ่มลงไปจริง ๆ เหรอ”

“ก็เราไม่รู้ว่ามีอะไรอยู่ที่นี่นี่นา”

“แล้วถ้าเจอเศษอาหารจะทำยังไงล่ะครับ”

“ก็ยัดกลับเข้าไปที่เดิมไป กลิ่นไม่ได้เหม็นหึ่งขนาดนั้น ไม่น่าใช่เศษอาหารหรอก”

ผมจ้วงมือข้างที่สวมเบ้ญงพลาสติกซ้อนกันลงไปใต้น้ำเน่าแล้วลากเบ้ญงพลาสติกที่ลอยอยู่เข้ามา กล่องทรงลูกบาศก์ใบหนึ่งก็โผล่พรวดขึ้นมาจากน้ำเน่า ซึ่งดูขัดแย้งกับการที่มันมีน้ำหนกมาก

“วิว”

ภาพที่เห็นแล้วมั่นใจได้เลยว่าจะต้องมีอะไรวางอย่างซ่อนอยู่นั่น ทำเอาผมผิวกาก กล่องทรงลูกบาศก์มีฝาปิดแน่นสนิทและมีเบ้ญงอยู่ตรงกลาง

ผมพยายามแงะฝาเกลี้ยงแล้ว แต่เนื่องจากฝาปิดไว้อย่างแน่นหนา น่าจะต้องมองหาเบ้ญงกุญแจที่คู่กันจึงจะเปิดดูข้างในกล่องได้ ซึ่งไม่มีทาง

หาเจอได้อย่างง่ายดาย

ผมถอดถุงพลาสติกอย่างระวังเพื่อไม่ให้น้ำสกปรกกระเด็นเปโระ
กล่องทรงลูกบาศก์ ก่อนจะยกมันไปที่โต๊ะอาหาร ซึ่งบนนั้นยังมีรอยมือที่
เปื้อนเลือดหลงเหลืออยู่ บ่งบอกว่าเคยมีใครบางคนตื่นตะเกียกตะกาย
ขณะกำลังโดนฆ่า ตึกตาขี้อย่างนั้นก็หันหน้าอยู่เหมือนเคย ผมมองมัน
ด้วยความชื่นชม

“ว่าแต่ในนี้ก็ไม่มีถ่านเหมือนกันสินะครับ”

“นั่นสิ”

พวกเราออกจากห้องครัว มาที่ห้องรับแขกแล้วนั่งบนโซฟา ผมชำเลือง
มองนาฬิกา เวลาล่วงเลยไปหนึ่งชั่วโมงครึ่งแล้ว พอเดินไปเดินมาด้วยความ
ประหม่าและสะพรึงกลัวอยู่ในพื้นที่มืดมืดและปิดตายเป็นเวลาหนึ่ง
ชั่วโมงครึ่ง ก็ทำเอาอ่อนเพลียได้ง่ายๆ

“พักสักหน่อยไหม”

“พี่เหนื่อยแล้วเหรออครับ”

“อ้อ เหนื่อยแล้วละ”

“ให้ผมช่วยนวดไหล่ดีไหมครับ”

“ไม่เป็นไร แค่นั่งพักเฉยๆ ก็พอ”

เมื่อผมนั่งเอนหลังพิงพนักโซฟาอันกว้างใหญ่ คิมซอนูก็ตามมานั่ง
ชิดกันทันที พอหันไปมองเขา เจ้าตัวก็เอาแต่มองหน้ากันพลางยิ้มแฉ่ง

“แล้วนายไม่เหนื่อยเลยเหรออ ทั้งๆ ที่กลัวมากขนาดนั้น แต่ดูปกติแะ”

“ก็เพราะผมมีพี่อยู่นี่ครับ ต้องขอบคุณพี่เลยที่ทำให้ผมเติมพลังได้
ทันที”

“น่าอิจฉาจัง”

“พี่ก็มองหน้าผมเป็นการเติมพลังบ้างสิครับ”

“เอาหน้าไปไกลๆ เลย เห็นแล้วฉันยิ่งเหนื่อยกว่าเดิมอีก”

“พูดเกินไปแล้วนะ”

คิมซอนูแกกลับทำเป็นร้องไห้พลางเบือนหน้าหนี แต่ไม่ยกเชยิบตัว

ที่อยู่แนบชิดให้ออกห่าง ผมรู้สึกอึดอัด จึงขยับสะโพกหนีเพื่อให้มีระยะห่าง แต่อีกฝ่ายก็เคลื่อนตัวเข้ามานั่งชิดกันอีกครั้งในทันใด

“ไม่อึดอัดบ้างหรือไง”

“ไม่เลยครับ”

“แต่ฉันอึดอัด”

“ขอโทษครับ”

“งั้นก็ช่วยขยับออกไปหน่อย”

“ไม่เอาครับ”

“...ฉันอยากจะเอนหลังสักเดี๋ยวนะ”

“โอ๊ะ งั้นพื่อนอนหนุนตักผมดีไหมครับ”

คิมซอนรู้ว่าพลาดตบต้นขาของตัวเอง สีหน้าของเขาเปี่ยมด้วยความหวัง หันที่ที่ผมมอหนานว่า “เฮอะ จริงๆเลย” แล้วส่งเสียงหัวเราะเบาๆ เขาก็ตีดันขาดังป๊าบๆ พร้อมกับกระเียบตัวเว้นระยะให้ผมได้เอนกายลงอย่างสะดวก ภาพนั้นทำให้ผมหัวเราะออกมา เมื่อผมหนุนศีรษะบนตักของเขาแล้วก็สัมผัสได้ถึงความหนักแน่น

“ต้นขานายแน่นจัง”

“ทำให้นอนไม่สบายหรือเปล่าครับ”

“อ้อ แต่ฉันชอบนะ”

พอได้นอนหนุนศีรษะแบบนี้แล้วความอ่อนล้าก็ถาโถมเข้าไป ขนาดมองจากมุมseye เขาก็ยังหล่ออยู่ดี ผมอยากจะนึ้กระแวงคิมซอนอู แต่เขาก็ทำให้ผมไม่อาจทำได้ ก็เข่าซึกแล้วและดูเป็นคนใส่ชื่อไว้เพียงสาเสียขนาดนั้น จะเป็นผู้ร้ายไปได้ยังไง ผมจึงอยากจะหนีออกจากคฤหาสน์ที่ไม่น่าอภิรมย์ไปพร้อมกับเขาโดยไว

“โทษที ฉันขออนอนอีกสักแป๊บนะ ถ้านายปวดขาก็บอกแล้วกัน”

“ได้ครับ”

เขากล่าวแล้วก็ลูบศีรษะของผม ผมปิดมือนั้นออกไปหลายหน แต่เขาก็ยังลูบไล่ไม่เลิกรา ผมจึงยอมแพ้ ปล่อยให้มือของอีกฝ่ายจับศีรษะของผมต่อไป ความอ่อนเพลียทำให้ผมค่อยๆ สะลึมสะลือจนคล้ายจะผล็อยหลับไป

ทั้งอย่างนั้น ผมจึงยืนกายขึ้นมา

“พักต่ออีกหน่อยก็ได้เนี่ยนา”

“เดี๋ยวจะเพลอลหลับไปนะสิ”

“จับสักหน่อยไหมครับ เดี่ยวผมปลุกเอง!”

“ไม่ละ จะมานอนในที่แบบนี้ได้ยังไงกัน อยากรีบกลับไปนอนที่บ้านตัวเองมากกว่า”

ผมลุกขึ้นจากโซฟา ยืดเหยียดร่างกายอันเมื่อยล้าแล้วเปล่งเสียงร้องดังอือออกมาโดยอัตโนมัติ

“โซฟาที่ตอนนี้เรายังไม่เจอเรื่องร้ายอะไร แต่ก็ไม่รู้ว่าจะเกิดอะไรขึ้นอีกบ้าง เพราะฉะนั้นต้องรีบดูให้ทั่วแล้วละ”

เมื่อผมนึกถึงเสียงกรี๊ดร้องโหยหวนที่ตั้งออกมาจากวิทยุข้าง ๆ ตู๊กตาข้อต่อ ร่างกายก็สั่นเบา ๆ ขนาดดูหนังแนวสยองขวัญก็ยังไม่รู้สึกกลัว แต่พอได้มาเผชิญหน้ากับสถานการณ์จริงแล้วรู้สึกสยดสยองไปเลย

“อีกอย่างนอกจากพวกเราแล้ว ก็อาจจะมีคนอื่นอยู่ในนี้ด้วยเหมือนกัน ใครสักคนที่ประดิษฐ์ตู๊กตาข้อต่อทิ้งไว้ในห้องครัวและลักพาตัวพวกเรามา ถึงจะไม่รู้ว่าคนคนนั้นเป็นใคร แต่ต้องเป็นคนสติเพี้ยนแน่ ๆ”

“อืม...”

“ก่อนอื่น ลองมาวิเคราะห์สถานการณ์กัน เราขึ้นไปชั้นสองไม่ได้ ส่วนชั้นหนึ่ง เราค้นหาทุกห้องแล้ว และมีสิ่งที่ยังหาคำตอบไม่ได้คือ เสียงโทรทัศน์ที่พวกเราได้ยินตอนอยู่ในห้องเก็บของกับกล่องทรงลูกบาศก์ที่อยู่ในน้ำในอ่างล้างจาน ทั้งหมดมีอยู่สองอย่าง สังเกตจากตอนได้ยินเสียงโทรทัศน์เมื่อกี้ ฉันว่าโทรทัศน์น่าจะถูกเปิด ส่วนเรื่องลูกกัญแจของกล่องทรงลูกบาศก์ใบนั้น เรายังหาไม่เจอสักที ดังนั้นคงต้องหาทีหลัง ไปหาถ่านก่อนแล้วกัน”

“แต่ผมไม่เห็นถ่านเลย”

“ก็ต้องลองไปค้นตามทีที่เรายังไม่เคยค้นสิ อย่างเช่น...”

สายตาของผมหยุดอยู่ที่รถคันจิ๋วที่พลิกคว่ำ ของเล่นประเภทนี้ หากใส่ถ่านเข้าไป ส่วนมากจะเคลื่อนที่และส่งเสียงออกมาได้ ผมเข้าไป

คันหันที นับว่าโชคดีที่มีถ่านขนาด AA ก้อนหนึ่งสอดอยู่ในแผงถ่านของรถคันนั้นด้วย

“เจอแล้ว”

“โห พี่รู้ได้ยังไงครับ”

“ตอนเด็กๆ เล่นของเล่นแบบนี้บ่อยนะ”

ผมโพล่งตอบไปโดยไม่ได้คิดอะไร นั่นแหละ ตอนที่เรายังเด็ก...
แล้วยังไงต่อนะ

“พี่...เป็นอะไรหรือเปล่าครับ”

“เปล่า ไม่ได้เป็นอะไร”

ผมใส่ถ่านขนาด AA ที่หามาได้ในรีโมตแล้วปิดฝาครอบอย่างใจเย็น พอกดปุ่มเปิดบรีโมตสองสามครั้ง หน้าจอสีดาก็ฉายขึ้นพร้อมกับที่ภาพหน้าจอโทรทัศน์สว่างวาบ ก่อนที่หน้าจอจะกลายเป็นสีขาวล้วนและส่งเสียงดังบีบ ต่อให้กดเปลี่ยนช่องก็ยังเป็นเหมือนเดิม

ในตอนที่กำลังรู้สึกห่อเหี่ยวเพราะดูท่าว่าจะเสียเวลาเปล่า หน้าจอโทรทัศน์ก็เปลี่ยนเป็นภาพสัญญาณรบกวน จากนั้นภาพการออกอากาศก็เริ่มฉายเป็นรูปเป็นร่างอย่างช้า ๆ เสียงพูดที่ยานคางของผู้ประกาศข่าวค่อย ๆ ชัดเจนยิ่งขึ้น แล้วภาพรายการข่าวที่ผ่านมานานแล้วก็ปรากฏขึ้น

ตรงหน้าจอมีตัวหนังสือขนาดใหญ่ว่า ‘โศกนาฏกรรมของครอบครัวหัวหน้าครอบครัวสังหารภรรยากับลูกน้อยก่อนหลบหนีไป’ ผู้ประกาศข่าวบรรยายเรื่องโศกเศร้าครั้งนี้อย่างชัดถ้อยชัดคำ แม้จะมีเสียงรบกวนและเสียงซ่าดังแทรกขัดกับเสียงดังฟังชัดของผู้ประกาศข่าว แต่ก็ไม่ได้เป็นอุปสรรคสำคัญต่อการรับฟังเนื้อหาข่าว

[เรายังไม่พบตัวนาย A ผู้ลงมือสังหารภรรยากับลูกน้อยแล้วหลบหนีไป ขณะนี้ทางตำรวจยึดคำให้การของนาย B นักเรียนชั้นมัธยมต้นผู้รอดชีวิตเพียงคนเดียวเป็นข้อมูลพื้นฐานในการแกะรอยนาย A ผู้หายสาบสูญ นาย A ลงมือฆ่าภรรยากับลูกน้อย ก่อนจู่โจมนาย B ผู้เป็นลูกชายที่กลับมาจากโรงเรียน แต่ไม่สำเร็จ หลังจากนั้นก็หลบหนีเข้าไปในป่า]

พี่ โทรทัศน์ดับลงอีกครั้ง ผมกดปุ่มเปิดที่รีโมตซ้ำอีกหนแต่ก็

ป่วยการ หัวหน้าครอบครัวฆ่าภรรยากับลูกน้อย จำได้ว่าเคยเห็นข่าวนี้มาก่อน
แถมเห็นหลังจากเข้ามาอยู่ในนี้แล้วเสียด้วย

“ซอญอ ช่วยหาเกี่ยวกับข่าวที่ฉายเมื่อกี่ตามหนังสือพิมพ์พวกนี้ทีสิ”

“ทำไมเหรอครับ”

“ฉันเหมือนเคยเห็นข่าวในหนังสือพิมพ์ที่มีเนื้อหาเหมือนกับข่าวที่ออก
เมื่อกันั้นะ”

เมื่อครู่ผมไม่แน่ใจหรือฉันจนทำให้หนังสือพิมพ์ปะปนกันละหะและ
ทำให้ค้นหายากลำบากกว่าเดิม ผมเดาปาก แล้วเข้าไปหาบทความใน
หนังสือพิมพ์โดยอาศัยแสงสลัวจากไฟฉาย

“เจอแล้ว ใช้อันนี้ไหมครับ”

ผมขออนุญาตมพลางยื่นหนังสือพิมพ์มาตรงหน้า ผมดันออกไป
ใช้ไฟฉายส่องอ่านดูก็พลันพบหัวข้อข่าวที่เคยเห็นเมื่อครู่พิมพ์ไว้ว่า “หัวหน้า
ครอบครัวสังหารสมาชิกในบ้าน” อยู่ตรงมุมหนึ่งของหน้ากระดาษ

‘โศกนาฏกรรมสะเทือนขวัญของคุณ XX หัวหน้าครอบครัวสังหาร
สมาชิกในบ้าน สามีฆ่าภรรยากับลูกน้อยก่อนหลบหนีไป...เขาหายไปอยู่
ที่ไหนกันแน่

เมื่อวันเสาร์ที่ 11 พฤษภาคม นาย A (อายุ 45 ปี) ลงมือปลิดชีพ
ภรรยากับลูกที่ยังเล็ก และทำการเผารอเพื่อฆ่าลูกชายซึ่งอยู่ที่โรงเรียน
เมื่อนาย B (อายุ 15 ปี) ผู้เป็นลูกชายคนโตกลับมาจากโรงเรียน นาย A
ก็เข้าจู่โจม แต่ไม่สำเร็จ จึงหลบหนีไป

นาย A เป็นประธานบริษัทแห่งหนึ่ง เขาเป็นเศรษฐีซึ่งมีชีวิตที่
สมบูรณ์แบบและอาศัยอยู่ในคฤหาสน์ที่ใครๆ ต่างอิจฉา ทว่าเนื่องจาก
กิจการล้มเหลวต่อเนื่อง กอปรกับมีหนี้สินจากการค้าประกันจำนวน
มหาศาล จึงสันนิษฐานว่านี่เป็นสาเหตุให้ลงมือปลิดชีพครอบครัวและ
ฆ่าตัวตายตาม

ขณะนี้นาย A กำลังหลบหนีและยังหาตัวไม่พบ

ส่วนนาย B ผู้เป็นลูกชาย ซึ่งเป็นพยานผู้พบเห็นเหตุการณ์คนแรก

และเป็นผู้รอดชีวิตเพียงคนเดียววนั้น กำลังรักษาตัวอยู่ที่โรงพยาบาลเนื่องจาก
ได้รับความกระทบกระเทือนทางจิตใจ

“คดีที่ออกข่าวในหนังสือพิมพ์ฉบับนี้น่าจะเกิดเหตุในคดีทาส์หลังนี้”

“งั้นเหอครับ”

“อ้อ เกมคงไม่เอาหนังสือพิมพ์มาทิ้งไว้มั่ว ๆ ทรอก ไหนจะข่าว
ในโทรทัศน์อีก”

ถ้าอย่างนั้นก็แปลว่าผู้หญิงซึ่งเป็นแรงจูงใจในการสร้างตุ๊กตาข้อต่อตัวนั้น
ถูกสามีของตัวเองฆ่า ความชื่นชมพลันวนเวียนอยู่ในโพรงปาก น้ำมันเกมบ้า
อะไรรักนะเนี่ย

ผมชักอยากรู้ว่าไอ้คนที่หยิบเอาชีวิตอันน่าเศร้าสลดของผู้อื่นมา
เยาะเย้ยเป็นเรื่องเล่น ๆ นั้นเป็นใคร รวมถึงเหตุผลที่มันเอาผมกับคิมซอนอู
มาขังไว้ในสถานที่พรรณี้ด้วย

“เดี๋ยวหาหลักฐานของกล่องทรงลูกบาศก์นั้นก่อนแล้วกัน ฉันอยาก
ออกไปจากบ้านบ้า ๆ หลังนี้แล้ว”

“...แหละครับ”

“หือ? โทษที พอดีฉันไม่ได้ยิน”

“อ้อ...ไม่ได้สำคัญอะไรเหอครับ รีบไปหาหลักฐานกันเถอะ!”

คิมซอนอูลุกขึ้นยืนแล้วออกเดินนำหน้า ผมรีบสาวเท้าตามหลังเขาไป

“กุญแจอยู่ไหนเนี่ย นี่เราก็ลองเดินหาทุกที่ที่เป็นไปได้แล้วนะ”

“แต่เรายังไม่ได้ค้นทุกซอกทุกมุมอย่างละเอียดเลย งั้นคราวนี้คงต้อง
มองหาตามจุดที่ยังไม่เคยดูนะครับ เหมือนอย่างที่พี่บอกเมื่อกี้”

“เอาลี”

ตอนเดินผ่านห้องรับแขกตามด้วยบันไดขึ้นชั้นสอง ก็สัมผัสได้ถึงแรงต้าน
ที่หนักหน่วงยิ่งกว่าตอนเดินผ่านบันไดเมื่อครู่ ผมชนลูกแล้วเปลือกว่าชายเสื้อ
ของคิมซอนอูไว้โดยไม่รู้ตัว

“ไอ้ะ พี่เป็นอะไรครับ”

“บันไดนี้ให้ความรู้สึกแยกแยะว่าเมื่อไหร่หรือเปล่า”

“เหอครับ แต่ผมรู้สึกเหมือนเดิมนะ”

คิมซอนอูว่าพลางยื่นมือออกไป และมือของเจ้าตัวก็ทะลุกำแพงโปร่งใสที่เคยตั้งขวางกันอยู่เมื่อครู่

“เอ๊ะ?”

คิมซอนอูงวงวายนอูทานออกมาเบาๆ พอผมยื่นมือออกไปกลางอากาศ ฉากกำแพงโปร่งใสที่เคยขวางบันไดจนถึงเมื่อครู่ก็หายไป

“นี่แสดงว่าให้ขึ้นไปชั้นสองได้แล้วใช่ไหม”

“น่าจะอย่างนั้นมั้งครับ...”

แล้วพวกเราขึ้นไปชั้นสองตอนนี่เลยได้ใหม่นะ ผมกังวลเล็กน้อย แต่ที่ชั้นหนึ่งก็ไม่มีอะไรให้ตรวจสอบอีกแล้ว และถึงแม้จะค้นหาชั้นหนึ่งซ้ำอีก ทั่วๆ ที่ได้ค้นหาทุกซอกทุกมุมแล้ว ก็ดูท่าว่าจะไม่พบสิ่งใหม่เพิ่มเติม

ผมใช้ไฟฉายส่องบันไดพลางเงยหน้าขึ้นมองข้างบน ทว่าตรงปลายบันไดกลับปกคลุมด้วยความมืดมิด จึงมองไม่เห็นข้างหน้าแม้แต่ชนิดเดียว บรรยากาศอันเป็นลางร้ายคืบคลานขึ้นมาจากฝ่าเท้า จากความรู้สึกอันสัจย์จริงคือผมไม่อยากขึ้นไปเลย แต่ไม่ว่าอย่างไรก็ต้องขึ้นไป

ครั้นเดินไปทางบันได คิมซอนอูก็เข้ามาคว้าข้อมือผมไว้

“ทำไมล่ะ”

“ไม่เดินดูชั้นหนึ่งต่อแล้วเหอครับ”

“ก็เราขึ้นไปชั้นสองได้แล้วนี่นา ถ้าไปเดินดูชั้นสองที่เรายังไม่เคยเห็น ก็น่าจะดีกว่ามานอนอยู่ชั้นหนึ่งที่เราสำรวจไปแล้วนะ”

“งั้นเหอครับ”

“เราค้นหาอย่างละเอียดไปตั้งแต่ตอนแรกแล้วไง แต่ในเมื่อไม่มีอะไรพิเศษ ก็น่าจะต้องขึ้นไปชั้นสอง ถ้านายกลัว จะยืนดูอยู่ชั้นหนึ่งก็ได้ เดี๋ยวฉันทิ้งไฟฉายไว้ให้”

“ไม่เอาเหอครับ ผมไปได้! ผมจะตามพี่ขึ้นไปชั้นสองด้วย เราควรอยู่ด้วยกัน”

ผมเดินขึ้นบันไดอย่างระมัดระวัง คิมซอนอูผู้ซึ่กั้วคอยดึงชายเสื้อผม

และเดินตามขึ้นไปมาติด ๆ

มันได้ไม่ยาวนาน ไม่นานโถงทางเดินของชั้นสองก็ปรากฏ เบื้องหน้ามีเพียงผนัง แต่พอเหลียวมองด้านหลังก็พบว่า มีโถงทางเดินสั้น ๆ ที่เปิดโล่งกับวิวทิวทัศน์ที่ตกแต่งคล้ายกับห้องนั่งเล่นซึ่งอยู่เยื้องไปทางซ้ายมือ ผมก้าวเท้าออกไปอย่างระวัง

บรรยากาศชั้นสองเย็นยะเยือกกว่าชั้นหนึ่ง อาจเพราะในความเป็นจริงแล้วอุณหภูมิชั้นนี้ต่ำ จึงให้ความรู้สึกเยียบเย็น เส้นขนตรงต้นแขนลุกชู ผมจึงยกมือขึ้นกอดอกและงอตัวไปตามสัญชาตญาณ

“พี่หนาวหรือครับ”

“อ้อ หนาวนิดหน่อย”

“น่าจะสวมเสื้อคลุมสักหน่อย ให้ผมถอดเสื้อชุดให้ไหมครับ”

“ไม่ต้องหรอก นายก็หนาวเหมือนกันนี่นา”

“ผมไม่เป็นไรหรอกครับ!”

“ช่างเถอะ นายใส่ไปเถอะ”

ตัวผมเริ่มสั่นเล็กน้อย คิมซอนอุทาคำหน้าเหยเก ระบุว่าที่ผมยืนกวาดตามองชั้นสองนิ่ง ๆ เขาก็เข้ามายืนชิดข้างหลัง

“อะไรเนี่ย”

“บอกว่าคุณไม่ใช่หรือครับ พอยืนชิดกันแบบนี้แล้วอุ่นดีในอะ”

“...ก็จริงแฮะ”

ไออุ่นที่สัมผัสได้จากด้านหลังช่วยบรรเทาความตึงเครียดและความเหน็บหนาว อากาศตัวสั่นค่อย ๆ หายไป ถึงปากจะบอกให้คิมซอนออกรออยู่ชั้นหนึ่งก็ได้หากอีกฝ่ายกลัว แต่ถ้าสมมติว่าผมต้องขึ้นมาคนเดียวจริง ๆ ก็คงรู้สึกสยองแน่ โชคดีที่มีคิมซอนอยู่ด้วย

ทันทีที่ผมหันหน้าไปมองเขา เขาก็สบตากลางยิ้มให้อย่างร่าเริง

ทางซ้ายมือ ผังตรงข้ามกับห้องนั่งเล่นมีหน้าต่างกระจกบานใหญ่ข้างนอกหน้าต่างนั้นมองเห็นระเบียงกลางแจ้งซึ่งตกแต่งด้วยสวนหย่อมขนาดย่อม นำแปลกที่ระเบียงไม้โดนฝนสาดใส่

มีประตูที่เชื่อมอยู่กับระเบียงด้วย ผมดึงด้ามจับประตู แต่แน่นอนว่า

ไม่สามารถเปิดประตูซึ่งเชื่อมกับระเบียงได้ อาจเพราะผนังด้านหนึ่งของระเบียง กลางแจ้งติดตั้งหน้าต่างกระจกทั้งด้าน จึงได้ยินเสียงพายุฝนเทกระหน่ำดัง ชัดกว่าตอนอยู่ที่ชั้นหนึ่ง

ในห้องนั่งเล่นชั้นสองมีตู้หนังสือกับเปียโนสีดำตั้งอยู่ฝั่งหนึ่ง ตรง กลางห้องมีโต๊ะกับโซฟาและพรมปูพื้นเนื้อนุ่มนิ่ม ไม่พบอะไรที่แปลกตา

พอเปิดประตูที่อยู่ใกล้กับประตูระเบียงก็พบว่าในห้องน้ำอยู่อีกห้อง ซึ่ง ดูหยาบกว่าห้องน้ำที่ชั้นหนึ่ง ถึงสภาพจะดูดีก็จริง แต่ไม่ได้หมายความว่า จะสะอาดสะอ้าน เพราะผมเห็นคราบสกปรกและเชื้อราสีดำผุดอยู่หลายจุด

ข้างในตู้ลิ้นชักมีแปรงสีฟันที่ยังไม่ได้แกะห่อพลาสติกกับสบู่ก้อนที่ยังมี พลาสติกห่อหุ้ม ลิ้นชักชั้นบนมีกระดาษทิชชูที่สีเปลี่ยนไปกับผ้าเช็ดปาก หลายผืนที่พับไว้อย่างสวยงาม นอกจากสิ่งเหล่านี้แล้วก็ไม่มีอะไร ส่วน อีกฝั่งหนึ่งมีอ่างอาบน้ำสำหรับแช่ตัวตั้งอยู่

ความอ่อนล้าทั้งกายใจถาโถมเข้าใส่ ใจนี้ก็อยากแช่ตัวในน้ำอุ่นเพื่อ ผ่อนคลายความเหนื่อยล้า แต่ผมไม่มีทางนอนแช่น้ำในสถานที่เช่นนี้แน่ แลมน้ำก็ไม่ไหลตั้งแต่แรกแล้วด้วย แล้วผมก็เดินออกจากห้องน้ำโดยไม่มี ความคิดหน้าใจ

ตรงข้ามห้องนั่งเล่นมีห้องทั้งหมดห้าห้อง ห้องด้านในสุดไม่มีอะไร แขนงไว้ ส่วนทางซ้ายและขวาจากห้องนั้น แต่ละฝั่งมีห้องอยู่สองห้อง โดย ประตูทางห้องฝั่งซ้ายไล่จากด้านในออกมาติดป้ายที่เขียนด้วยลายมือเด็กน้อย ว่า “ห้องมินจอง” และ “ห้องซอนโฮ” น่าจะเป็นห้องของเด็ก ๆ

ผมลองหมุนลูกบิดประตูของห้องที่หันหน้าเข้าหาห้องของเด็ก ๆ แต่ ประตูทุกบานล้วนปิดไว้แน่นหนา

“ลงไปชั้นหนึ่งกันเถอะครับ ชั้นนี้ไม่เห็นมีอะไรเลย...”

“ยังไม่ได้ดูตรงนี้เลยนี่นา อาจจะเป็นเปิดออกก็ได้นะ”

ทันทีที่ผมคว้าลูกบิดประตูของห้องที่อยู่ด้านในสุด คิมซอนอุซึ่งยืน เกาะไหล่ผมอยู่ก็เปล่งเสียงกรีดร้องสั้น ๆ

“พีซูฮยอน หนีไปครับ...!”

คิมซอนอุกระซิบข้างหูผม แขนที่เคยโอบหัวไหล่ไว้ไหลไว้ไหลพริด

พร้อม ๆ กับที่ผมได้ยินวัตถุหนักส่งเสียงดังโครม นีมันเกิดอะไรขึ้นกันแน่ ผมหันไปมองด้วยความตกใจ ปรากฏว่าสิ่งของแหลมคมเคลื่อนเข้ามาบาดเนื้อ ความปวดแสบปวดร้อนโถมเข้าใส่ร่าง ผมมองสิ่งที่ยื่นอยู่ตรงหน้าด้วยนัยน์ตาลิ้นสะท้อน

ทรงผมของมันปล่อยยาวกระเซอะกระเซิงลงมาถึงหน้าอก เลื้อยเบลาลีสีขาวเนียนสีแดงกำ กระโปรงสีแดงไวน์ อีกทั้งมีท่อนแขนกับท่อนขาที่เกลี้ยงเกลาและแข็งแรง สิ่งที่เข้ามาแทงผมคือตุ๊กตาข้อต่อที่เคยนั่งทรุดอยู่ชั้นหนึ่ง

ตุ๊กตาข้อต่อใช้มีดทำครัวที่เคยเสียบอยู่กับหน้าห้องของมันมาแทงหน้าห้องของผม บริเวณหน้าห้องของตุ๊กตาข้อต่อที่เคยมีมีดปักอยู่ลึก เวลานี้เหลือเพียงรูกลวงโปสีแดงเท่านั้น

‘เจ็บเหรอ เจ็บเหรอ เจ็บเหรอ ฉันท้ก็เจ็บ แก้ก้ต้องเจ็บด้วยเหมือนกัน ฮึ่ ๆ ๆ ๆ ๆ’

ความปวดแปลบสุดขีดพุ่งพรมมาจากหน้าห้อง ตุ๊กตาข้อต่อมีหน้าตาคลายมนุษย์และมีเลือดอาบอยู่ทั่วไปหน้า มันกะพริบตาที่มีลูกแก้วฝังอยู่ พุดตะคอกพลางส่งเสียงหัวเราะโหยหวน ภาพดังกล่าวทำเอาความรู้สึกสยดสยองพุ่งขึ้นมา

ผมยกมืออันสิ้นระริกเพราะความเจ็บปวดที่แล่นปราดจากภายในขึ้นมา กุมหน้าห้องที่มีมีดทำครัวเสียบอยู่ ความรู้สึกปวดแปลบเพิ่มขึ้นทันที ผมไม่รู้จะเอามือวางไว้ตรงไหน ได้แต่ปล่อยยให้สิ้นเหาอยู่อย่างนั้น ความเจ็บปวดรวดร้าวทำให้มีเพียงเสียงโหยหวนใจหลุดออกมา

‘ไม่เจ็บเหรอ’

‘ไอ้เวร จะไม่เจ็บไ้ยงไ้วะ ผมเจ็บจนกระทั่งส่งเสียงกรี๊ดร้องออกมา ไ้ไม่ไหว

ขณะที่ผมทำปากพะงาบเหมือนปลาทองด้วยสภาพที่หายใจเข้าออกทางจมูกไม่ได้ ตุ๊กตาข้อต่อที่เคยตวาดแหวและหัวเราะเยาะก็ปิดปากฉับแล้วซิ่งตาลี่ หากถามว่าตุ๊กตาซิ่งตาลี่เป็นด้วยหรือ ผมก็คงอธิบายไม่ถูก เอาเป็นว่าผมเห็นมันกำลังซิ่งตาลี่อย่างดุร้ายก็แล้วกัน

มันใช้มืออันเรียวบางและแข็งแรงกำด้ามมีดทำครวที่ปักคาหน้าห้อง
 ของผมแล้วดึงออกโดยไม่ลังเล เสียงครวญครางด้วยความเจ็บปวดระเบิด
 ออกจากริมฝีปากในทันใด ‘ฮึ่ ๆ ๆ ฮึ่ ๆ ๆ ๆ!’ ตึกตาข้อต่อส่งเสียงหัวเราะ
 พิลึกพิลั่นด้วยความชอบอกชอบใจเป็นอย่างยิ่ง

‘ฉันก็เจ็บ เพราะฉะนั้นแกก็ต้องเจ็บเหมือนกัน แกเจ็บหรือยัง เจ็บ
 ใช่ไหมล่ะ ฮึ่ ๆ ๆ ๆ ๆ...’

“อ้าก! เฮือก แค็ก ค็อกแค็ก...! เจ็บ เจ็บ...เฮือก!”

ทุกครั้งที่ตึกตาข้อต่อแหงร่างผม ความปวดแสบปวดร้อนก็ปะทุขึ้น
 พร้อมกับเสียงกรีดร้องที่ตกถล่นไว้ไม่ไหว ผมเจ็บ ผมปวดเหลือเกิน ผม
 เจ็บมากขนาดนี้แล้วคิมซอนอุลละ กระทั่งยามเจ็บปวดผมก็ยังสอดสายสายตา
 มองหาคิมซอนอุ เขาสลับไปแล้ว

เหนือทรวงอก ได้กระดุกซีโครง บนลันปี และสี่ข้าง ตึกตาข้อต่อ
 ขึ้นไปนั่งคร่อมบนร่างที่ทรุดลงของผมแล้วจ้วงกระหน้าแหว่งไปทั่วร่างพลาง
 หัวเราะไม่หยุดหย่อน ‘ไม่รู้ว่าคุณสนุกสนานอะไรถึงเพียงนั้น ถึงได้ระเบิด
 เสียงหัวเราะออกมาทุกครั้งที่แหว่งมีดลงบนร่างของผม

‘ฮึ่ ๆ ฮึ่ ๆ ๆ!’

‘ก้าก ๆ ๆ ๆ ก้าก ๆ ๆ!’

‘ตาย ตายไปซะ!! ฉันต้องได้เห็นแกเจ็บปวด! แกต้องทรมานแบบ
 ที่ฉันเคยรู้สึก! ฮะฮ่า ๆ ๆ ๆ ๆ!’

แต่ละครั้งเมื่อโดนแหว่ง ผมจะเปล่งเสียงดังแค็ก พร้อมกับกระอักเลือด
 ออกมา ก้อนเลือดที่พุ่งออกมาชวนให้นึกสงสัยว่าตัวเองมีเลือดอยู่ในร่างกาย
 มากถึงขนาดนี้เชียวหรือ เลือดไหลรินจนเลื้อยชุ่มโชก ทำเอาพื้นเปียกแฉะ
 จนค่อย ๆ ขยายออกไปเป็นวงกว้าง อาการหนาวสั่นพุ่งไปทั่วร่างกาย ความ
 เจ็บปวดเองก็เริ่มห่างไกลออกไป

ทัศนวิสัยค่อย ๆ พร่าเลือน ตรงข้ามกับสายตาที่เลื่อนรางคือตึกตา
 ข้อต่อที่กระหน้าแหว่งของผมแบบไม่เลือกที่ มันใช้สองมือกำมีดทำครว
 แล้วกะซวกเข้าที่หน้าห้องของผมอย่างรุนแรง ร่างของผมกระเด็นติดขึ้น
 ด้านบน ผมไม่มีเรียวแรงเลย

ผมน่าจะคิดให้รอบคอบกว่านี้ ความใจร้อนของผมทำให้คิมซอนอูถึงแก่ความตาย ตอนเขาชวนกลับมาลองไปชั้นหนึ่ง ผมควรจะเดินกลับไปพอมองตุ๊กตาแล้วรู้สึกไม่ชอบมาพากล ก็ไม่น่าปล่อยผ่านไปเฉยๆ ผมควรจะต้องสำรวจมันให้ถี่ถ้วนกว่านี้

สติลอยห่างออกไปอย่างเชื่องช้า ดวงตาค่อยๆ ปิดลงท่ามกลางความลำนึกมืดอย่างสุดซึ้งเช่นนั้น

